

Sri Sathya Sai Sathya Narayana Katha

ශ්‍රී සත්‍ය සායි සත්‍ය නාරායණ කතා

ශ්‍රී සත්‍ය සායි සත්‍ය නාරායණ කතා

Sri Sathya Sai Sathya Narayana Katha

ශ්‍රී සත්‍ය සායි සත්‍ය නාරායණ කතා ශ්‍රී ජාතික ආගම ජාතික ආගම

*Offered to the lotus feet of
Bhagavan Sri Sathya Sai Baba on his 77th Birthday,
As an act of merit to my late beloved father
P.W. Wijegunawardene*

**SAI CENTRE
6, POLICE PARK TERRACE,
COLOMBO 05.**

2nd Edition
Copyrights Reserved

Foreword

The reader should follow the instructions given in the book by the author carefully. After writing this divine story, the author was wondering and praying to SWAMY as to how many times one must read this story to get their problems solved by dear SWAMY. At that moment a very old friend of hers came home and kept eight pomegranates giving her the answer she was so ardently praying for. Devotees are advised to perform this prayer during eight consecutive Thursday's (2 months) at a particular time without a break.

If one fails to perform this prayer on a particular Thursday during this eight weeks (2 months) period, you should start all over again from the beginning. Also one should be a vegetarian to receive the blessings of SWAMY and gain success.

The following testimonials given by three devotees bear testimony to the blessings one can receive from dear SWAMY by performing this katha with true love and devotion.

A lady after many years of litigation was successful in evicting the tenant after reading this katha for eight consecutive Thursday's. A young couple who did not have any children were blessed with a son. A father who was worried about his daughter, succeeded in finding a suitable partner for her who is now leading a happy settled life.

May everyone achieve success by reading this Sri Sathya Sai Narayana Katha.

පෙරවදන

මෙම 'කථාව' කියවන සියලු බැතිමතුන් කතුවරයා දී ඇති උපදෙස් හොඳින් අනුගමනය කළ යුතුයි. මෙම 'කථාව' ලිවීමෙන් බැතිමතුන්ගේ ප්‍රශ්න නිරාකරණය කර ගැනීම සඳහා කී වචනාවක් මෙම කථාව කියවිය යුතුදැයි විශ්මිතව මහත් බැතියෙන් ස්වාමීට යාඥා කරමින් සිටියදී ඇගේ පැරණි මිතුරියක් දෙළුම් ගෙඩි අටක් රැගෙන පැමිණීමෙන් ඇය බලාපොරොත්තු වූ ජිලිතුර ලැබුණි. බැතිමතුන් 'කථාව' නොකඩවා බ්‍රහස්පතින්දා දින 8ක් (මාස 2) කාලයක් මහත් හක්කි ප්‍රේමයෙන් කියවිය යුතුයි.

කෙසේ හෝ එක් බ්‍රහස්පතින්දා දිනක මෙම පූජාව කිරීමට අසමත් වුවහොත්, මෙම පූජාව නැවත මුලසිට ආරම්භ කළ යුතුයි. තවද මෙම පූජාවන් බැතිමතුන් බලාපොරොත්තුවන ස්වාමීගේ ආශිර්වාදය සහ නිසි ප්‍රථිපල ලබාගැනීමට නම් මස් මාංශ අනුභව කිරීමෙන් වැළකී සිටිය යුතුය.

පහත සඳහන් අයුරින් බැතිමතුන් තිදෙනෙකු මෙම පූජාව හක්කි පූජිතව අනුගමනය කිරීමෙන් ලැබූ ප්‍රථිපල වලින්, මෙම පූජාවෙන් ස්වාමීගෙන් ලැබිය හැකි ආශිර්වාද විඳහා දැක්වේ.

එක් බැතිමතෙකු අවුරුදු ගණනාවක් තිස්සේ නඩු මාර්ගයෙන් තම නිවසේ රැඳී සිටි කුලීකරුවන් ඉවත්කර ගැනීමට අසමත් වූවක් මෙම 'කථාව' අට වාරයක් කියවීමෙන් පසු ඒ අපේක්ෂාව ඉටුකර ගැනීමට සමත්විය. දරුවන් නොසිටි තරුණ යුවලකට මෙම කථාව කියවීමෙන් පසු පුතෙකු ලැබීමට ආශිර්වාද ලැබුණාය. තම දියනියගේ විවාහය ගැන කරදරකාරීව කල්පනා කරමින් සිටි එක් පියෙකුට මෙම 'කථාව' කියවීමෙන් පසු ඇයට සුදුසු ස්වාමීපුරුෂයෙක් සොයාගැනීමට සමත්විය. ඔවුන් දැන් සතුටු විවාහ ජීවිතයක් ගත කරති. මෙම සායී සත්‍ය නාරායන කථාව කියවීමෙන් සියලු බැතිමතුන්ට බලාපොරොත්තු වන ප්‍රථිපල ලැබේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමි.

முன்னுரை

இந்நூலில் ஆசிரியரால் தரப்பட்டுள்ள அறிவுறுத்துதல்களை வாசகர் கவனமாகப் பின்பற்றதல் வேண்டும். தங்கள் பிரச்சினைகள் சுவாமியின் ஊடாகத் தீர்வதற்கு ஒருவர் இந்நூலை எத்தனைமுறை வாசிக்கவேண்டும் என இத்தெய்வீகக் கதையை எழுதியபின்னர் ஆசிரியர் பலமாக சிந்தித்து சுவாமியிடம் மன்றாடினார். அந்நேரத்தில் சுவாமியினுடைய பழைப நன்பர் ஒருவர் அவருடைய இல்லத்திற்கு வந்து எட்டு மாதளம் பழங்களை அங்கே விட்டுச்சென்றார். இதன்மூலம் அவர் எந்த விடைக்காக உருக்கமாக மன்றாடிக்கொண்டிருந்தாரோ அந்த விடை அவருக்கும் கிடைத்தது. பக்தர்கள் குறிபிட்ட ஒரு நேரத்தில் இடையறாது தொடர்ச்சியாக எட்டு வியாழக் கிழமைகள் (2 மாதங்கள்) இந்த ஜெபத்தை ஜெபிக்குமாறு ஆலோசனை கூறப்படுகின்றது.

எட்டு வாரங்களைக் கொண்ட காலப் பகுதியில் (2 மாதங்கள்) ஒருவர் குறிபிட்ட ஒரு வியாழக்கிழமை இந்த ஜெபத்தை ஜெபிக்கத் தவறினால் திரும்பவும் ஆரம்பத்திலிருந்து தொடங்கவேண்டும். அத்துடன் சுவாமியின் ஆசையைப் பெற்று வெற்றி காண்பதற்கு சைவ உனவாளியாக இருத்தல் வேண்டும்.

முன்று பக்தர்களால் தரப்பட்ட பின்வரும் சாட்சியங்கள் உண்மையான அன்புடனும் பக்தியுடனும் இந்தக் கதையை நிறைவேற்றுவதன்மூலம் சுவாமிகளிடமிருந்து பெறக்கூடிய அருள்வரங்களுக்கு சாட்சி பகர்கின்றன.

பல ஆண்டுகளாக வழக்காடிய பெண்மணி ஒருவர் இந்தக் கதையை தொடர்ந்து எட்டு வியாழக்கிழமைகள் வாசித்தபின்னர் தமது வாடகைக் குடியிருப்பாளரை வெளியேற்றுவதில் வெற்றிகண்டார். பிள்ளைகள் இல்லாதிருந்த ஒரு தம்பதி ஓர் ஆண் குழந்தையை ஈன்றெடுத்தது. தமது மகளுக்கு நல்ல வரன்கிடைக்கவேண்டுமென ஏங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு தந்தைக்கு பொருத்தமான ஒரு வரன் வந்துசேர்ந்தது. மகள் இப்பொழுது சந்தோஷமாக வாழக்கை நடத்திவருகின்றாள்.

இந்த ஸ்ரீ சக்திய சாயி பாபா நாராயண கதையை வாசிப்பதன்மூலம் தங்கள் வாழ்க்கையில் அனைவரும் வெற்றி காண்பார்களாக.

මේ කලියුගයේ සමහරු කර්ම විපාක නිසා බලවත් ලෙස පීඩා විදින අතර සමහරු අතිශය ප්‍රීතියෙන් ජීවත්වෙති.

මහෝත්තමවු දෙවියන් මේ කලියුගයේ යලිත් ලෝ පහළව “මා සිටින විට බිය වනු කුමට” යන උදාන වාක්‍යය ප්‍රකාශ කර සිටින විට හඟවත් ශ්‍රී සත්‍ය සාධි නාරායනයන්ගේ බැතිමතුන් එකතුවී සෑම බ්‍රහස්පතින්දාවකම තම සිතූම් ප්‍රශ්න හා අපල උපද්‍රවයන්ගෙන් ශාන්තියක් ලබාගැනීම පරමාර්ථ කරගෙන “ශ්‍රී සත්‍ය සාධි සත්‍ය නාරායන කතා” මහත් හක්ති ප්‍රේමයෙන් යුතුව කියවීම ආරම්භ කර ඇත.

මේ කතා ලියූ කතුවරිය ප්‍රශ්න නිරාකරණය කර ගැනීම සඳහා කී වාරයක් මෙම “කතාව” කියවිය යුතුදැයි විශ්මිතව මහත් බැතියෙන් ස්වාමීන්ට යාඥා කරමින් හිතුවාය. එම වෙලාවේ ඇගේ ඉතා පැරණි මිතුරියක් දෙළුම් ගෙඩි අටක් රැගෙන පැමිණීමෙන් ඇය බලාපොරොත්තු වූ පිලිතුර ලැබිණ.

සති අටක් සෑම බ්‍රහස්පතින්දාවකම නොකඩවා මහත් හක්ති ප්‍රේමයෙන් මෙම කතා කියවන්නාට තම සියළු ප්‍රශ්න මග හැරී දුක් නැතිවී, අභාග්‍යය නැතිවී, ශාන්තිය ලඟාවීනි. දරුවන් නැති අයට දරුවන්, මුදල් නැති අයට මුදල් ආදී වශයෙන් දෙවියන්ට හක්ති ප්‍රේමය ඇත්තන්ට ලැබෙන දේ ලැබෙනු ඇත.

සුශීලා ශ්‍රීකිමෙන්

1. පරිච්ඡේදය

දකුණු ඉන්දියාවේ ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයේ පුට්ටපාර්ති නම් සුන්දර කුඩා ගම්මානයේ ශ්‍රී සත්‍ය සාධි බාබා කුමා උපත ලැබීය. පියාගේ නම ශ්‍රී පෙද්ද වෙන්කප්පා රාජු වූ අතර භාග්‍යවත් මව රිශ්වරම්භා වූවාය. මව් දෙවියන්ට නිතර පුජා පැවැත්වූ මහත් හක්තිමත් කාන්තාවකි.

ඇගේ මහත් හක්කිය ගැන පැහැදිලි නාරායන කුමා, තම දිව්‍යමය ස්වරූපය යලිත් මිනිස් වෙසින් ලෝකයේ පහළවිය යුතු යයි තීරණය කළේය. එළෙසින් ශ්‍රී සත්‍ය නාරායන කුමාගේ මැණියන් ලෙස ඊශ්වරම්භාත් පියා ලෙස පෙද්ද වෙන්කප්පා රාජුක් තෝරාගනු ලැබිණ.

ඊශ්වරම්භාව කියා සිටින පරිදි ඇගේ දරු ගැබට තුන් මසක් සපිරෙන විට, ළිඳෙන් දිය අදිමින් සිටිය දී, අහසින් පැමිණි නිල් ආලෝක ධාරාවක් ඇගේ කුස තුලට ප්‍රවිශ්ට විය. ඇයට එවෙලේ දැනුන ප්‍රීතිය දරාගත නොහැකි තරම් විය. මෙම රහස ස්වාමි අවසර දෙන තෙක් කිසිවකුට කීම තහනම් විය. ඊශ්වරම්භාගේ මහා සමාධියට දින කීපයකට පෙර එය සියළු දෙනාට කියන ලෙස ස්වාමි විසින් අණ කරන ලදී.

ඇගේ දරු ගැබ මෝරා දින ගණන පිරෙන්ට නිවසේ සංගීත භාණ්ඩ කනිවම දිව්‍යමය නාද පවත්වන්ට විය. බෙර, වීනා, හා තාලම්පටවල ශබ්දයෙන් නිදා සිටින අය අවදි වූහ.

1926 නොවැම්බර් 23 වෙනිදා උදාවිය. එය ශිව දෙවියන්ට වෙන් වූ සපුදා දිනයක් විය. මෙම වසර සෞභාග්‍යයේ වසර වූ අතර මාසය ආලෝක මාසය විය. ඊශ්වරම්භාගේ නැන්දනිය ශ්‍රී සත්‍ය නාරායන ව්‍රතය සමාදන්ව, දේව ප්‍රසාදම් සිය ලේලියට කන්තට දුන්නාය. ප්‍රසාදම් අනුභව කොට වික වේලාවකින් සායි නාරායනකුමා මෙලොවට බිහිවිය. බිළිදාට සත්‍ය නාරායන යන නම තබන ලදී.

බිලිඳු නාරායන දිනක් නිද සිටියදී, බිළිදාගේ ඇඳුම් වලට යටින් යමක් වලනය වන දුටු නිවසේ ස්ත්‍රීහු කලබල වූහ. බිළිදා ඔසවාගත් පසු, තොට්ලේ සිටි නයෙක් පිටතට ඇදී නොපෙනී ගියේය. සත්තකින්ම වෙකුණ්ඩාශයේ සිය ස්වාමි වූ දෙවියන් නොදැකීමෙන්, අධිශේෂ නාරජු දෙවියන් දැකීමට මෙලොවට ආ සැටියෙකි.

සත්‍ය නාරායන කුඩා කල සිට එළවළු පමණක් අනුභව කල අතර, එළවළු පමණක් අනුභව කරන නිවෙස් වලින් පමණක් කෑම කෑවේය. සත්‍ය නාරායනට බෙහෙවින් ආදරය කල කරනම් සුබිබම්මා නම්

කාන්තාවක් අසල නිවෙසක වුවාය. ඇගේ නිවසට වී සිටීමට සත්‍ය තාරායන ඉමහත් කැමැත්තක් දැක්වීය. මේ දිව්‍යමය අවකාරයටත් යසෝධාවක් සිටිය යුතු නොවේද?

නිවසට පැමිණි කිසිම හිඟන්තෙක් බඩහිත්තේ හෝ හිස් අතින් නොයවීමට සත්‍ය තාරායන සැමවිට වග බලා ගත්තේය. සමහර විට තම කෑම පංගුව පවා පරිත්‍යාග කළේය. මෙම “අධි ත්‍යාගශීලී” බව ඔහුගේ මවටත් සොයුරියටත් හිසරදයක් විය. පසුව කෑම ගන්නට සත්‍ය තාරායන කැඳවූ විට තම සුන්දර දැන ඔසවා ඔහු ඔවුන්ගේ නතයට ලංකොට තමා කෑම කෑ බව කීය. අතිශය රසවත් කෑම සුවඳක් එම තෙළුම් පෙති වත් දැනිත් වහනය විය. “කෑම කෑවේ කොයින්ද?” ඇසුවිට මහළු මිනිසෙක් මට කන්න දුන්නා යි පිලිතුරු දුන්නේය.

කුඩා අවදියේ පටන් සත්‍ය ‘ප්‍රේමයේ’ මහිමය පෙන්වීය. තම යහළුවන් අසතුවන් සිටිනවා දකින්නට ඔහු අකමැති විය. පැණි රස කෑම, පැන්හල්, මකන කැලි, මවා ඔවුන්ගේ සිත් සතුටු කරවීය. කුඩාවූන් එකතුකර සෙල්ලම් ගෙවල් සාදා දේව පින්තූර තබා ඔවුන්ට හපන් ඉගැන් වීය.

මූලික අධ්‍යාපනය නිමවූ පසු, බුක්කපත්තනම් ග්‍රාමයේ පාසලකට සත්‍ය තාරායන ඇතුළු කරණ ලදී. එහිදීද සත්‍යා පාසල් මිතුරන් අතර ඉතා ජනප්‍රිය විය.

මෙහෙබුබ් බාන් නම් පාසල් ගුරුවරයා සත්‍යාට ඉතා ලැදි, ආදරයෙන් සිටි අයෙකි. දිනක් තවත් ගුරුවරයෙක් තමා දෙන සටහන් සත්‍යා ලියා නොගන්නා බව දුටුවේය. ගුරුවරයාට කේන්ති හිසේය. දඬුවමක් ලෙස සත්‍යා බංකුවක් උඩ නංවනු ලැබිණ. පන්තිය හමාර විය. සිනුව නාද විය. එහෙත් ගුරුවරයාට පුටුවෙන් නැගිට ගත නොහැකි විය. මෙහෙබුබ් බාන් පන්තියට ඇතුළු වන විටත් සත්‍යා බංකුව උඩත් ගුරුවරයා පුටුවට ඇලීත් සිටියහ. බාන් තම මිතුරාට පුටුවෙන් නැගිටින්නට කීය. “කොහොමද නැගිටින්නේ මාව පුටුවට ඇලීලා” ගුරුවරයා මහත් ලැජ්ජාවෙන් ඇඬුම් බරව කීය. මෙය අසා සිටි ළමෝ සිනාසෙන්නට වූහ. වටපිට බැඳූ බාන්ට බංකුව මත සිටගෙන මේ සියල්ල

සිතාවෙන් බලා සිටින සත්‍යා පෙණින. බාත් වහාම සත්‍යා බස්වන ලෙස ගුරුවරයාට කීය. ගුරුවරයාට පුටුවෙන් නැතිවීමට හැකිවූයේ සත්‍යා බංකුවෙන් බැස්සවූ පසු පමණි. සත්‍යා තම බල මහිමය මෙලෙස ප්‍රකාශ කළේය.

දිනක් ටොන්ගා රථ රියදුරකුගේ අශ්වයා නැතිවිය. කොහේවත් අශ්වයා සොයාගත නොහැකිවූ විට අශ්වයා සිටින තැනක් කිව හැකි ලමයෙක් අසල පාසැලේ සිටින බව ආරංචි විය. ශිඊදි අවකාරය වරක් කීලෙස සත්‍යා අශ්වයා අසල අඹ ගස් ගාලක තණ උලා කමිත් සිටින බැව් කීය. ඒ කී පරිදි ම අශ්වයා හමුවිය. ඊට පසු ටොන්ගා රථවල සත්‍යා හිඳුවාගෙන යාමට රථ අයිතිකරුවන් පොර කැඟ. මන්ද සත්‍යා නැග ගිය රථයට දවස පුරා මුදල් ලැබෙන බැවිනි.

ශ්‍රී සත්‍ය සාධි සත්‍යනාරායන කතාවේ පළමුවෙනි පරිච්ඡේදය සුභ මංගල්‍යයක් වේවායි ආශීංශනය කරමින් නිමාවේ.

2. පරිච්ඡේදය

1940 මාර්තු 08 දා සත්‍යා මහ හඩින් හඩා සිහිය නැතිව වැටුනේය. කකුලේ මහපට ඇඟිල්ල ඔහු ඉතා තදින් අල්ලාගෙන සිටියේය. කවුරුත් සිතුවේ ගෝත්‍රස්සෙකු ඔහුට දෂ්ඨ කර ඇති බවයි. සත්‍යා වෙනත් අයෙකුට පිහිට වීමට සිය සිරුර හැර ගිය බව කවුරුත් දැන සිටියේ නැත. කවුරුත් නැති ගෝත්‍රස්සා සොයන්නට වූහ. ටික වේලාවකට පසු සත්‍යා ඇස් හැර සුපුරුදු ශාන්ත ලීලාවට පත්විය.

දෙවැනි දින ස්වාමීට යලිත් සිහි නැතිවිය. සිහි ආ පසු ඔහු කීවේ ගමේ දේවාලයේ මුණ්‍යාලම්මා දෙවභන කෝපව සිටින බවත් ඇය වෙනුවෙන් පොල් හා කපුරු පුජාවක් කල යුතු බවත්ය. පොල් ගෙඩිය දේවාලයේ බිත්ත දිව සත්‍යා ගෙදර සිට එය කැලී තුනකට කැඩුණු බව කීය. එය එසේම විය. සත්‍යාට යක්ෂාරූඨයක් ඇතැයි ඇතැම්හු මත

පළකරන්නට වූහ. එසඳහා බෙහෙත්ද කරණ ලදී. සමහරු සත්‍යාට පියසු හැදී ඇතැයි සිතා ඔහුගේ දෙමාපියන්ට පණිවිඩ යැවූහ. දෙමව්පියෝ පැමිණ, මහත් කම්පාවට පත්ව සත්‍යා ඒ පළාතේ යකඳුරෙකු ලඟට ගෙන ගියහ. සත්‍යාගේ හිස මුඩු කර තට්ටය සිදුරු කර දෙහි ඇඹුල් වත් කරන ලදී. ආලේප කරණ ලද වෙනත් බෙහෙත් නිසා සත්‍යා ගේ මුහුණ දෙකක්සේ ඉදිමී ගියේය. මෙය මවටත් සොයුරියටත් මහත් සිත් වේදනා දුන් නමුත් කළ හැකි වෙනත් දෙයක් නොවීය. සත්‍යා සොයුරියට කතා කොට ලඟ ඇති ඖෂධ පැලෑටියක් පෙන්වා එහි යුෂ තම ඇසට වත් කරන ලෙස කීය. පසුව අවශ්‍ය නම් ගෙන්වන බව කියා කට්ටඩියා පිටත් කර යවන ලදී. බෙහෙත් පැලෑටියේ යුෂ දැමීමෙන් සත්‍යා ගේ දැස සුව විය.

දින ගණන් ගෙවී ගියේය. සත්‍යා උතුම් වේද භාෂිතයන් ගමේ දරුවන්ට උගන්වන්නට වූ අතර 'සායි බාබා' කෙනෙක් ගැනද කතා කළේය. විකෂිප්ත වූ සත්‍යාගේ පියා කෝටුවක් ගෙන "තමා කවුද? ඇත්ත කියනවා" යි තර්ජනය කළේය. සත්‍යා සත්සුන්ව ප්‍රේමයෙන් පිලිතුරු දුන්නේය. "මම සායිබාබා" ඔබේ ගෙවල් පිරිසිදුව තබා ගන්න සිත පිරිසිදුව තබා ගන්න ඔබේ නිවසේද, සිකේද, මම සදාකාලිකව වාසය කරමි. වෙන්කප්පා රාජු අත තිබූ කෝටුව බිම වැටීන. ඔහු නිරුක්තර විය. "හොඳයි ඔබ සායිබාබා නම් අපට සත්‍යය පෙන්වන්න" ඔහු කීය. සමත් මල් දෙමටක් ගත් බාල තාරායන එය විසුරුවා හැරියේය. එය බිම වැටී "සායි බාබා" යන අකුරු තෙලිඟු බසින් මැවීන.

එදිනට පසු සියළු දෙනා සත්‍යා ඇමතුවේ "සායි බාබා" යන නමිනි. මහත් භක්තියෙන් ඔහුට පුද පූජා පවත්වන්නට වූ ඔවුහු බ්‍රහස්පතින්ද දිනවල විශේෂ 'බාල සායි' පූජා පැවැත්වූහ.

ශ්‍රී සත්‍ය සායි සත්‍යතාරායන කතාවේ දෙවන පරිච්ඡේදය ශුභ මංගල්‍යයක් වේවායි ආශීංශනය කරමින් නිමාවේ.

3. පරිච්ඡේදය

පම්පාවේ ඇති ශ්‍රී විරූපාක්ෂ කෝවිල නැරඹීමට ස්වාමි හා පවුලේ අය දිනක් ගියේය. බාල සායී අනෙක් අය හා දේවාලය තුළට නොගියේය. ඔහු ගේට්ටුව අසල විය. එහෙත් දේවාලයේ පූජාව ඇරඹුණු විට සියල්ලන් පුදුමයට පත්කරමින් සත්‍යාශීව ලිංගය ඉදිරිපිට සිටගෙන සිටියේය. ගේට්ටුව ලඟ සිටි සත්‍යා ඇතුළට කෙලෙස ආවාද? හැම දෙනම යලිත් එළියට දිව ගියහ. සත්‍යා කිසිවක් නොදන්නා සේ අහස දෙස බලාගෙන අභිසංක සිතා පාමින් ගේට්ටුව ලඟදී සිටියේය. සියල්ලෝ මහත් හත්තියෙන් වැද වැටුනහ.

දිනක් පාසැල් සිට ගෙදර පැමිණි සත්‍යා පාසැල් පොත් වීසිකර දමා මෙසේ මහ හඬින් කීය. “මා තුලින් මායාව පහව ගොස් ඇත. මම කවදුරටත් ඔබේ නොවෙමි. මගේ හත්තිවත්තයෝ මා එනතෙක් බලා සිටිති.” ගෙතුල සිට එළියට දිව ආ සත්‍යාගේ නෑනා දෑස නිලංකාර කරණ ආලෝකයක් සත්‍යාගේ හිස වටා පැතිර තිබෙනු දුටුවාය. ඈ දෑස වසා ගත්තාය. සත්‍යාගේ මව මහත් දයාවෙන් මෙසේ කීවාය. “සත්‍යා... ඔබේ බැතිමතුන් බලා සිටිනවා නම් අපි ඔබ වලක්වන්නේ කෙසේද? ඒත් පුට්ටපාරකියෙන් පිට යන්නට එපා. ඔබේ ඔහිමය මෙහි සිට පුද්ගලය කරන්න.” සත්‍යා මවගේ කාරුණික ආරාධනා පිලිගත්තේය.

ස්වාමි තෝරාගත්තේ වඩා ඉඩ පහසුකම් ඇති කර්නම් සුබම්මාගේ නිවසයි. සුබම්මාද දෙවියන් කෙරෙහි මහත් බැතිමත් කාන්තාවක් වූ අතර සත්‍යාට මහත්සේ ප්‍රේම කලාය. සෑම අතින්ම බැතිමතුන් ගලා එන්නට විය. සමහර විට සකස් කල කෑම සෑම දෙනාටම දෙන්නට මදි විය. එවිට සුබම්මා සත්‍යාට දැන්වූ විට ඔහු පොල් ගෙඩි දෙකක් බිඳ එහි වතුර ආහාර වලට උඩින් ඉසී, එවිට සියළු දෙනාටම ආහාර ප්‍රමාණවත් වේ. ඉතිරි වේ. බැතිමතුන් සඳහා සුබම්මාගේ නිවසේ වම් පසින් බජන් ශාලාවක් ගොඩ නගන ලදී. ස්වාමි සුබම්මාගේ නිවසේ සිටින විට ලක්ෂමයියා නම් පූජකයෙක් ඔහුගේ මිතුරෙක් හා මිතුරාගේ ඔල්මාද හැදුනු බිරිඳක් සමඟ පැමිණියේය. මිතුරා සහ මිතුරාගේ බිරිඳ, විත්‍රාවකී නදිය අසල නතර කර, පැමිණියේ පූජකයා පමණි. ස්වාමි හඳුනා නොගත් පූජකයා, ලෙඩ සුව කරන ලමයෙක් මෙහේ ඉන්නවද? මගේ

මිත්‍රයෙක් ඔහුගේ පිස්සු බිරිඳ සමඟ පැමිණ සිටිනවා, මට ඒ ළමයා පෙන්වන්න.

සත්‍ය සාධි තාරායන, එම යුවල තමා වෙතට ගෙන එන ලෙස පුජකයාට අණ කළේය. යුවලට ස්නානය කර සුදනම් වන්නට කී ඔහු, ඉන්පසු ඔවුන් කැඳවා ගෙනැවිත් අනෙක් බැතිමතුන් හා හිඳගන්නට සැලැස්වීය. සත්‍යා සැමටම ප්‍රසාදම් බෙදා දුන්නේය. ඔහු විභූති මවා ස්ත්‍රියගේ කටට ටිකක් දැමීය. යුවල පුජාවට ගෙන ආ පලතුරු කපා ඔවුනට කන්නට දෙන ලදී. මිනිසුන් බලා සිටියදීම පිස්සු ගැහැණිය යුවපත් වූවාය. බාබාට වැඳ තමස්කාර කල ඇය සිය සැමියා හා පිටත්ව ගියාය.

කර්තම් සුබම්මාගේ ජීවිතයේ අවසානය ලභාවන බැව් පෙනෙන්නට වූයේත් ස්වාමී ඇය බොහෝ හොඳ දානමය ක්‍රියාවන්හි යෙදවීය. මේ අතර ස්වාමීට බැංගලෝරය බලා යන්නට සිදුවිය. කර්තම් සුබම්මාගේ ජීවිතය අවදානම් අතට හැරුනත් ඇගේ සිත තිබුනේ සත්‍ය සාධි වෙතය. බාබාගේ නම අධගසා කියමින් ඇ අවසන් හුස්ම හෙලුවාය. කොහෙත්දෝ ප්‍රාතිභායායීයක් ලෙසින් හඟවන සාධි තාරායන ඇගේ ඇඳ අසල විය. ඔහු මෘදු හඬින් ඇය අමතමින් “සුබම්මා... කට අරින්න” කීය. ශාරීරිකව මිය ගොස් සිටි සුබම්මා කට අරිමින් සත්‍ය සාධිගේ දෙපා වදින්නට තැත් කළාය. ඇගේ දැන ඉතා කරුණාවෙන් තම දැකට ගත් සාධි තුමා ශුද්ධ ගංගා ජලය ඇගේ මුව තුලට වත් කළේය. සාධි තුමාගේ මුහුණ වෙත තෙත් හෙලා ගෙනම ශරීරය හැර ගිය සුබම්මා සාධි තාරායන හා එකතු වූවාය.

තම බැතිමතුන්ට කැමති පරිදි සත්‍ය තාරායන ඔවුන් ඉදිරියේ පෙනී සිටියේය. සමහරුනට ඝනපති ලෙසද, සමහරුනට මූරුගා ලෙසින්ද, සමහරුනට ශ්‍රී රාමා ලෙසින්ද, සමහරුනට ශ්‍රී ක්‍රිෂ්ණා ලෙසින්ද, තවත් සමහරුනට ක්‍රිස්තුස් වහන්සේ ලෙසින්ද, පෙනී සිට සියල්ලන් සතුටු කළේය.

තම බැතිමතුන්ට අවශ්‍ය ඕනෑම පළතුරක් නෙලා දෙන සියඹලා ගහක් විය. අඹ, කෙසෙල්, ඇපල්, පෙයාර්ස්, ආදී ඕනෑම පලතුරක් අවශ්‍ය වීට බැතිමතුනට ලබාදුන්නේ මේ ගසෙනි.

දිනක් ක්‍රිෂ්ණමාවාරි නම් නීතිඥයෙක් පෙනුකොන්ඩාවේ සිට පුවිටපාරකියට පැමිණියේ සත්‍යා 'බොරුවක්', බව ඔප්පු කිරීමේ එකම පරමාර්ථයෙනි. ඔහු බාබා වෙතට කැඳවාගෙන යන ලද්දේ බාබාගේ පියා විසිනි. නීතිඥයාට ඇස් වසා ගන්නට කී බාබා ඔහු කාමරයකට කැඳවාගෙන ගියේය. ඇස් හැරිවිට කාමරය තුළ ශිර්දී සායි තුමාගේ පින්තූරයක් විය. එයට මල් මාලයක් පළඳවා තිබුණි. අසල පුජා බඩු සමග පුජාරියෙක් විය. අනෙක් පස බැඳූ විට හත්‍රුමත් දේවාලයද කොහොඹ ගස, ගුරු ස්ථානය ආදිය විය. නීතිඥයා ශිර්දී සායි බාබා අදහන්නකු වූයෙන්, ශිර්දී දර්ශනය දුටු බව සත්‍ය සායි බාබාගේ දෙපාමුල වැටී සමාව ඉල්ලීය.

ස්වාමී අතිශයින්ම දයා කරුණාවෙන් පිරි ඇති බැවින්, තමනට කියා අඩගසන ඕනෑම කෙනෙකුට තම බලමහිමයද, ප්‍රේමයද ප්‍රදානය කරයි.

ශ්‍රී සත්‍ය සායි සත්‍ය නාරායන කතාවේ තුන්වන පරිච්ඡේදය ඉහ මංගල්‍යයක් ආශිංශනය කරමින් නිමාවේ.

4. පරිච්ඡේදය

බැතිමත් සකම්මාට විශාල කෝපි වත්තක් අයිතිව තිබුණේය. ඇය බොහෝ ක්‍රියාවන්, පරිත්‍යාගශීලී, නිර්මාංශී, දිළිඳුන් හට ආහාර, වස්ත්‍ර දනය දෙමින් දිව්‍යමය ගුණාංගයන් ගෙන් පිරිපුන් ඉතා වටිනා ජීවිතයක් ගතකරන කාන්තාවක් බව දැන හඳුනාගත් මයිසුරයේ මහරාජා විසින් ඇයට “ධම් පරායනිය” යන පටබැඳි නාමය ප්‍රදානය කෙරින.

එක් උදෑසනක 9 ට පමණ ඇ පුජා පවත් වන්නට සුදානම් වන විට මෝටර රථයකින් පැමිණි පිරිසක් ඇ දකින්නට අවශ්‍යයයි කලබල කරණ බව වැඩකරුවකු විසින් ඇයට දන්වා සිටින ලදී. “කයිලාස් කොමිටිය” යන සන්තේද්‍ර පුවරුව ඇටවූ පරණ කාරයක් මිදුලේ විය. හිස කෙස් විසුරුවා ගත් අවුරුදු දාසයක පමණ පිරිමි ලමයෙක් ඉදිරි අසුනේ

විය. මුඛ හටක් ඇද දිගු රැවුලක් වවාගත් නළලේ අළු තවරාගත් මහළු මිනිසෙක් රාජකීය ලීලාවෙන් පසුපස අසුනේ විය. ඔහු ඇතුලට කැඳවූ සාකම්මා දෙපා නැමද සුදුසු ආගන්තුක සත්කාර කලාය. රුපියල් එක්දහක් ගෙවා “කයිලාස් කොමිටියේ” සාමාජිකයෙකු වන ලෙස ඔහු සාකම්මාට කීය. ඈ ඉතා සතුටින් එසේ කල අතර, මුදල් හා රිසිට් පත නැවත ඇයටම භාරදෙන ලද්දේ, ඇය හමුවීමට ඔහු නැවත එන බැව් සඳහන් කරමිනි. අවුරුදු කීපයක් ගතවූ නමුත් යලිත් “කයිලාස් කොමිටිය” පැමිණියේ නැත. මේ අතර දිනක් බැංගලෝරයේ මිතුරියකගේ නිවසට ගිය සාකම්මාට හිස කෙස් විසුරුවාගත් තරුණ පිරිමි ලමයා එහිදීද මුණ ගැසිනි. එවිට ඈ විශ්මයෙන් බලා සිටියදී මේ තරුණ පිරිමි ලමයා, එදා මහළු මිනිසා ලෙසද, යලිත් තරුණ ලමයා ලෙසද, මාරුවෙන් මාරුවට දර්ශනය වන්නට විය. පුදුමයට පත් සාකම්මා ලමයා ලඟට ගොස් එදා කයිලාස් කොමිටියෙන් ආවේ ඔබ නේද ඇසුවාය. “එදා ඔබ නුදුන් රු.1000/- ලබා ගැනීමටයි මං අද ආවේ”. තරුණ ලමයා කීය. සාකම්මාගේ දෑස කඳුලින් බරවිය. ඈ සාධි තාරායනට වැඳ ඔහුගේ ආශීර්වාදය ලබා ගත්තාය.

එක් දිනක සවස් යාමයේ 3 ට පමණ සයනයේ වැතිර තම බැතිමතුන්ට කතා කරමින් සිටි බාබා, වෙඩි තියන්න එපා වෙඩි තියන්න එපා කෑගසා විසඳා විය. පැයකට පමණ පසු සිහිලත් ස්වාමී ලඟ සිටි බැතිමතෙකුට කතා කොට, ඔබේ රිවෝල්වරය මා ලඟ, කලබල වෙන්න එපා කියා විදුලි පුවතක් යැවීමට ලිපිනයක් දුන්නේය. “රිවෝල්වරය” යන වචනය කරදර ඇති කරාවි යන හේතු මත ‘භාණ්ඩය’ යන වචනය යොදා විදුලි පුවත යවන ලදී. මේ කුමක්දැයි සියල්ලන් මවිත වෙද්දී, සිදුවූ දේ දින කීපයකින් දැනගත හැකි බව ස්වාමිතුමා පැවසීය. දවස් හතරකට පසු බොපාලයෙන් ලිපියක් ලැබිණ. එය එවා තිබුනේ යුද්ධ හමුදා නිලධාරියෙකු විසිනි. කිසියම් සිත් වේදනාකාරී හේතුවක් නිසා සිය දිවි නසාගන්නට මේ නිලධාරියා තීරණය කළේය. ස්වාමී ඉන්දියාවේ අනෙක් පස සිට ‘වෙඩි තියන්න එපා’ යයි කෑ ගසා විසඳා වූයේ ඒ වෙලාවේ ය. හරියටම එවිට නිලධාරියාගේ දොරට කවුදෝ තට්ටු කළේය. රිවෝල්වරය ඇඳ යට දැමූ ඔහු දොර හැරි විට, පැරණි මිතුරෙක් ඔහුගේ බිරිඳ හා නිවසේ සේවකයා සමඟ දොර අසල විය. ඔහු හා ටික වේලාවක් කතා කල ඔවුහු අසල්වැසි නිවසට ගියහ. දොර

අගුල් ලැ නිලධාරියා රිවෝල්වරය සෙවූ මුත් එය සොයා ගත නොහැකි විය. ටික වේලාවකට පෙර එය තිබූ තැන එය නොවීය. කුමක් සිදුවීදැයි සිතා ගත නොහැකිව සිටියදී යලිත් දොරට ගසන හඬ ඇසින. මෙවර ස්වාමි එවූ විදුලි පුවක රැගත් තැපැල් සේවකයා දොර අසල විය. 'ඔබේ භාණ්ඩය මා ලග බය වෙන්න එපා බාබා' යනුවෙන් විදුලි පුවකක් විය.

කවරකු හෝ වේවා අපේ සායි නාරායන කුමාට වන්දනා මාන කරයි නම් කිසිවිටක ඔවුනට නොවරදී. නම කී පමණින් සත්‍ය, ධර්ම, ප්‍රේම, ශාන්ති, යන සිව් දම්‍යන්ගේ මහිමය පාමින් ඔහු ඔවුනට ශාන්ති‍ය ලඟා කරයි. ඔහුගේ 'මහිමය' වචනයෙන් කියා නිමකල නොහැකියි. ඉහත කී හමුදා නිලධාරියාගේ බිරිඳ ඉතා බැතිමත් ලෙස සායි කුමා අදහන්තියකි.

ශ්‍රී සත්‍ය සායි සත්‍ය නාරායන කතාවේ හතරවන පරිච්ඡේදය ශුභ මංගල්‍යයක්ම වේවායි ආශිංශනය කරමින් සමාප්ත වේ.

5. පරිච්ඡේදය

බැංගලෝරයේ කැන්ටෝන්මන්ට් ප්‍රදේශයේ නිවසක සායි කුමා සිටින අවස්ථාවක එකුමාගේ දර්ශනය බලාපොරොත්තුවෙන් බොහෝ දෙනා එහි රැස්ව සිටියහ. සමහරු ස්වාමිට දීම සඳහා මල් හා පලතුරු ගෙනැවිත් තිබිණ. සමහරු ස්වාමිගේ ලීලා හා මහිම ගැන කතාකරමින් සිටියහ. දුප්පත් සපත්තු සාදන්නෙක් මේ කතා අසා සිටියේය. ඉතා සුන්දර අදහසක් ඔහුගේ සිතට ඇතුළු විය. දිව්‍යමය අවතාරයේ දර්ශනයක් ලබා ගැනීමට ඔහුටද අවශ්‍ය විය. වත්තේ තිබූ රෝස මලක්, තෙලාගත් ඔහු ස්වාමි සිටි තැනට අමාරුවෙන් ඇදී ආවේය. ගේ ඇතුලට ඔහු එබෙත වෙලාවටම ස්වාමිද එබී ඔහු දෙස බැලූ සේක. ඔවුන්ගේ දෑස හමුවිය. සපතේරුවාට දැනුනේ මහත් ප්‍රේම ධාරාවක් ඔහු තුලට ඇතුළු වූ බවකි. තමා ලඟට එන ලෙස ස්වාමි ඔහුට මිහිරි හඬින් අමතා කී සේක. ලඟට ගිය සපතේරුවා රෝස මල පූජා කළේය. ඉතා දයාවෙන් රෝසමල ගත් ස්වාමි 'ඔබට අවශ්‍ය කුමක්දැයි' සපතේරුවාගේ බාසාව වන දෙමලෙන් ඇසීය. මේ ප්‍රශ්නයට සපතේරුවාගේ සුදානමක් නොවීය.

ඔහු තනනමින් කීවේ, ස්වාමි මාගේ ගෙදර එන්න යන්නයි. “මම එනවා” යයි ස්වාමි ප්‍රතිඥා දුන්නේය. දැය කඳුලින් පුරවාගත් සපතේරුවා ස්වාමිගේ දෙපා මුල වැඳ වැටුනේය. මේ කලබල අස්සේ තම නිවසට එන්නේ කවදාදැයි අහන්නටත් ඔහුට අමතක විය. එම නිවෙසින් ස්වාමි පිටත්ව ගියාටත් පසුවයි ඔහුට එය මතක්වුයේ. අවුරුදු ගණනක් ගෙවී ගියත් සපතේරුවාගේ නිවසට ස්වාමි පැමිණෙන බවක් පෙනුනේ නැත. එක් දිනක් හදිසියේ මහමග සපතක් මහමින් සිටින සපතේරුවා ඉදිරියේ කාරයක් නැවැත්වීන, පොලිස් කාරයක් යයි සිතූ සපතේරුවා වහා පලායෑමට තම බඩුමුට්ටු එකතු කරන්නට විය. කාරයේ දොර හැර එලියට ආ ස්වාමි සපතේරුවාට බයවන්නට එපා යයි කියා ඔහු කාරයේ නංවාගෙන ඔහුගේ ගෙදර ගිය සේක.

සපතේරුවාට කතා කිරීමට වචන නොමැති සේ විය. ඔහු කාරයේ නැගී සායි තාරායන තුමන් සමග ගමන් ගත්තා පමණකි. නිවසට පාර පෙන්නුයේත් ස්වාමිය. කාරයෙන් බැස සපතේරුවා ගෙට ගියේය. ඉඳගන්නට මෙට්ටයක් සකස් කරන්නයි බිරිඳට අණ කල ඔහු ස්වාමි පිලිගැනීමට වහා එලියට ආවේය. ශුභ මංගල ආශිර්වාද කරමින් ස්වාමි එම මෙට්ටයේ හිඳගත් සේක. ස්වාමිට පිලිගන්නට කිසිවක් ගේ තුල නොවීය. සපතේරුවා ඒ ගැන කම්පා වෙමින් අත්ලෙන් අත්ල මිරිකමින් සිටියේය. තමා ආවේ ඔහුගෙන් ප්‍රේමය මිස අන් කිසිවක් ලබාගැනීමට නොවිනි යයි කී ස්වාමි එක් අසුරු සැතකින් පලතුරු හා කැවිලි මැවීය. එතැන සිටි සියළු දෙනාට පලතුරු හා කැවිලි බෙද දෙන ලදී. විභූති මවා ඒ සපතේරුවාගේ නලල මත තැවරීය. ස්වාමි යන විට කීවේ මා දැන් යනවා ඒත් මා සැම විට ඔබ ලග’ යන්නයි. සපතේරුවා කට අරින්නට පෙර ස්වාමි රථයේ නැගී නොපෙනී ගියේය. ස්වාමි සපතේරුවාගේ ගෙදර පූජාස්ථානයක් බවට පත් කලේය.

වරක් ට්‍රිවිනාපොලියට ස්වාමි ගිය විට ස්වාමි ගැන කටකතා බොරු ප්‍රචලිත වෙමින් තිබිණ. සවස රැස්වූ සෙනඟ අමතද් දී, පිරිස අතර සිටි උපතින්ම ගොළු දරුවකු වේදිකාව මතට කැඳවූ ස්වාමි ඔහුගේ නම කුමක්දැයි ඇසීය. සියල්ලන් මවිතයට පත්කරමින් ඔහු ‘වෙත්කටතාරායන’ යයි හඬ තගා කීවේය. කට කතා පැතුරු මිනිස්සු ලැජ්ජාවෙන් හිස සහවාගන්න. ස්වාමිගේ මහිමය අප්‍රමාණය.

වරක් කිරුවානාමලේහිදී ස්වාමී අමිරිතානන්දගේ කිසියම් අමාරු කල්ගිය අසනීපයකට බෙහෙත් කර සනීප කරන ලදී.

වරක් වෛද්‍ය භගවත්තමීගේ පුතාට ශල්‍යකර්මයක් ස්වාමී විසින් කරන ලදී. එම ශල්‍යකර්මය කල ශල්‍ය වෛද්‍ය උපකරණය තවමත් වෛද්‍ය භගවත්තමී ලඟ තිබේ.

ආවායඝී ශත්කර් සායි බැතිමතෙකි. කීප වතාවකම ඔහුගේ ශල්‍ය කර්මයන් ස්වාමී විසින් ඉතා සාර්ථකව නිම කරන ලදී.

ආන්ද්‍රා දේශයේ ශ්‍රී කරුණානන්ද ස්වාමීගේ ආශ්‍රමයේ ආරෝග්‍ය ශාලාවට ගැබ්ණි මවක් ඇතුළු වූවාය. ශ්‍රී කරුණානන්ද සායි බැතිමතකු වූයෙන් ආරෝග්‍ය ශාලාවේ සෑම තැනම සායි පින්තුර විය. ගැබ්ණි මව තනිකර, සාත්තු සේවිකාවන් රූපවාහිණී චිත්‍ර දර්ශනයක් නැරඹීමට ගියහ. මේ වේලාවේ ගැබ්ණි මව විලි රුදාවෙන් පෙලෙන්තට වූවාය. බිත්තියේ පින්තුරයේ සිටි ශ්‍රී නාරායන පහලට පැමිණ මවට දරුවා බිහි කිරීමට උපකාරී විය. හොඳින් නාවන ලද දරුවා මව ලඟ සුවසේ තිදි කරවන ලදී. හෙදියන් ආපසු පැමිණි විට ඔවුන් කල යුතු සියළු කටයුතු නිමා කොට තිබෙනු දැක මහත් පුද්ගලයට පත් වූහ. ඒ ගැන විමසූවිට ස්වාමීගේ පින්තුරය පෙන්වූ ඇය සාධු මාතා පැමිණ සියල්ල කල බව කීවාය. සාධු මාතා ස්වාමී බව ඇ නොදැන සිටියාය.

මේ කලියුගයේ ශ්‍රී සත්‍ය සායි නාරායන නැවත මිනිස් වෙසින් ඉපදී ඇත්තේ අප සියළු දෙනා ගලවා ගැනීම සඳහාය. උන්වහන්සේ ගැන විශ්වාසය තබන ඕනෑම කෙනෙක්ට උන්වහන්සේ පිහිට වන සේක. අපගේ මේ ජීවිත කාලයේදී උන්වහන්සේගේ දර්ශනය, ස්පර්ශය හා සම්භාෂණය අප ලබන්නේ බොහෝ කාලයක් සංසාරයේ අප කල පූජා මහිමයන්හි පලයන් වශයෙන්, හක්කි මගෙහි ගමන් කරන ඕනෑම කෙනෙක් ශ්‍රී සත්‍ය නාරායන තුමා ආරක්ෂා කරයි. ප්‍රේමය හා ශාන්තිය උන්වහන්සේගේ ස්වරූපයයි. ඊශ්වර, මහා විෂ්ණු, පිතෘ හා අල්ලා යන නම් වලිනුත් උන්වහන්සේ සමහරු හඳුනා ගනිති. මෙලෙස නොයෙක් ස්වරූප උන්වහන්සේ ගන්නා අතර ඒ හැම ස්වරූපයක්ම හක්කිමතුන්ට මහිමය ප්‍රදානය කරයි.

මෙම පුස්තක හත්තියෙන් සම්පූර්ණ කරන්නාට සියළු අපල දුක් මගහැර ශ්‍රී සත්‍ය සාධි නාරායන ඉතාම සැපවත් ජීවිතයක් ප්‍රදානය කරයි.

ශ්‍රී සත්‍ය සාධි නාරායනයන්ගේ කතාවේ පස්වන පරිච්ඡේදය ශුභ මංගල්‍යයක් ආශිංශනය කරමින් නිමාවේ.

SRI SATHYA SAI SATHYA NARAYANA KATHA

In the present day of Kaliyuga Due to one's past Karma's some people live happily and some undergo lots of suffering.

When the Lord has once again incarnated and has assured every one "Why fear when I am here" all the devotees of Bhagawan Shri Sathya Sai Narayana got together and started performing the SATHYA SAINARAYANA KATHA every Thursday; thereby getting all their problems solved by merely reading the story of "SAI NARAYANA " with love and sincerity.

After Writing the divine story the Author was wondering and praying to SWAMY as to how many times one must read this story to get from Dear Swamy their problems solved. At that moment a very old friend of hers came home and kept before her eight pomegranates, giving her the answer she was so ardently praying for.

Whosoever performs this katha with true love and devotion for eight weeks, their sorrows and poverty will come to an end and they will be bestowed with happiness; children for the childless, prosperity vidya and all the auspiciousness the Lord intends to grant.

- SMT SUSHEELA SRIKISHEN

CHAPTER 1

Sri Sathya Sai Baba was born in a small village called Puttaparthi in the Andhra Region of South India. His father's name was Sri Pedda Venkappa Raju and his divine mother's name was Eswaramba. The mother was a very pious lady always performing one or the other penance to please the Lord.

Lord Narayana been very pleased with her true divine love decided to be born once again and enact once more his divine darma. He thereby chose dear Eswaramba as his mother and Pedda Venkappa Raju as his father.

It is believed that according to Easwaramba's own testimony, when she was three months into her pregnancy, she was one day drawing water from the well when all of a sudden a bright blue light from the Heavens

descended down and entered her womb. The joy she experienced at that moment she could not express. This secret was not revealed to any one as Swamy did not want her to do so. A few days before Easwaramba's Mahasamadhi during lunch Bhagawan Himself asked her to tell all her experience near the well.

As she was advancing in her pregnancy and as the ninth month was drawing closer and closer the musical Instruments in the house would play by themselves divine notes. The drums would beat, the Veena would twang, the symbols would clang, and wake all the inmates with their Orchestra.

At last 23rd November 1926 dawned. It was a Monday the day of Lord Shiva. It was the year of bountiful, and the month of lights. Easwaramba's mother-in-law finished Sri Sathya Narayana Vrata and offered the divine Prasad to her daughter-in-law. Soon after Easwaramba ate the Prasad Sai Narayana was born. The baby was named Sathya Narayana.

One day when the Baby Narayana was sleeping in the cradle the women around the baby were surprised to see the clothes under the baby moving. When they lifted the baby they found a snake slithering away from under the Lord and within a few yards disappear. Well ! The Lord Adishesha having missed the Lord in Vaikunta must have come down to give him company.

Sathya Narayana as a child would never touch non-vegetarian food nor would he visit houses where it would be prepared. There was one Karnam Subbamma who was a very Satwic lady and who was very fond of dear Sathya. He would spend most of his time in her house. Even in this Avathar there had to be a Yashoda; isn't it ? .

Any begger who would come to his parents door could not be sent away empty handed, Sathya saw to it that the begger would be fed sumptuously and some times he would himself forego his food while his sister and mother, would get irritated with his constant charity. Later when they would call him, "Come Sathya, come for your lunch" lo ! Sathya would hold his tiny lotus palms under their noses and ask them to smell and they would get the most delicious and mouth watering smell from those divine red palms. They would then question him as to where he ate for which his prompt reply was, "an old man fed me."

Sathya even as a child started revealing his true nature "Love". He could never see his friends unhappy. He would often be creating candies, Pencils, rubbers etc., and making them happy. He would collect all the tiny tots and would make dolls houses where in He would install small pictures of Gods and teach them Bhajans.

After finishing his studies in the primary class, Sathya was admitted to a school at Bukkapatnam village for elementary studies, by his parents. Even there Sathya became very popular amongst his school mates.

One of his teacher's Mehaboob Khan was very fond and attached to Sathya. One day during class another teacher found Sathya ignoring to take down the notes he was dictating. The teacher's ego was hurt. He made Sathya stand on the bench as a punishment. The teacher's class was over. The bell rang. The teacher could not leave his chair. Sathya was still standing on the bench when the next teacher Mehaboob Khan entered the class. Khan went near his colleague who was by now thoroughly embarrassed and requested him to vacate the chair. The poor teacher was almost in tears. He said "Saheb !the chair has stuck to me". Khan looked around the class as all the children had overheard their teacher's conversation and were giggling. Khan saw to his dismay that Dear Sathya was standing on the bench and enjoying the whole drama. He was shocked and asked the teacher to bring down Sathya. Only then the chair would leave him. The teacher who was already humiliated and very much crestfallen requested Sathya to get down. With that his chair also released him. In this way Sathya started revealing himself.

One day a Tonga driver lost his horse. He searched every where, but to no avail. Some one told him that there was a divine boy studying in the school and that he would reveal to him the whereabouts of this horse.

Just like as in Shirdi Avatar Sathya beckoned to him gently and told him that the horse was grazing outside the village in a mango grove. The drivers found to his great joy his horse just as Sathya told him. From then on all the Tonga drivers would pray to Sathya to sit in their Tonga as that day they would earn more.

The first chapter of Sri Sathya Sai Sathya Narayana Katha ends with all auspiciousness.

CHAPTER - 2

On March 8th, 1940 Sathya gave a piercing scream and fell down unconscious. Sathya was holding his right toe tightly. Every one at home and friends thought that a scorpion had bitten him. But Swamy had left his physical frame to save some devotee which all the people around him did not know as he had not done anything like that in the presence of others before. Every one around him searched for the scorpion, but how could there be one when it was not the cause for Sathya's state. After sometime Sathya opened his eyes but was as calm as before.

The next day once again Swamy fell down unconscious. Later when he opened his eyes, he told the people around him "the village Goddess Muthyalamma in angry for some reason, so one of you go and break a coconut and light camphor in front of her."

When the coconut was broken at the temple, Sathya at home announced that the coconut has broken in three pieces. It was so. Some people thought that Sathya was possessed by some ghosts so they started treating him with all sorts of medicines and herbs. Some thought that Sathya had gone mad and they sent word for his parents to come. Sathya's parents came and were shocked to see their darling son in such a state. Even they did not know what to do, so they took him to and exorcist noted to be very powerful in that part.

He had a very cruel way of driving away the ghosts. He cut darling Sathya's tender scalp with a sharp knife and squeezed some lime. He also put some very pungent power which bulged Sweet Sathya's face to abnormal proportions. His eyes swelled to enormous size. Seeing this terrible state the mother and the sister were moved with pity, but were helpless as they had handed over Sathya to the exorcist. Sathya seeing their plight beckoned his sister and told her that nearby was a herb which she should squeeze and put the juice in his eyes. The mother and sister pleaded with the exorcist to leave Sathya alone and that they would bring him once again when he was more fit. He left Swamy with reluctance. As per Sathya's suggestion they put a few drops of herbal juice into his eyes and before long the eyes were normal and sparkled with mischief.

Days passed, with Sathya extolling high vedic philosophy to the village urchins. He even started talking about a saint called SAI BABA. The father Pedda Venkappa Raju approached Sathya with a stick in his hands to beat the devil out of him. He asked him "who are you. Tell me the truth". Sathya calmly replied with love and authority, "I am SAI BABA, Keep your houses clean, your minds clean, I shall dwell in it forever . " The stick in Pedda Venkappa Raju's hand fell down. He was dumb founded. He said if you are SAI BABA, show us proof, Bala Narayana took a handful of jasmine flowers in his hands and threw them on the floor which fell forming the letters SAI BABA in Telugu.

From that day every one in the village and nearby villages started calling Swamy, Sai Baba. They started worshipping him with great devotion and offered to Bala Sai special Poojas on Thursdays.

The second Chapter of Sri Sathya Sai Sathya Narayana Katha ends with all auspiciousness.

CHAPTER 3

Swamy with his family members once visited Sri Virupaksha temple at Pampa. When they arrived at the temple Bala Sai did not go with the others inside. He stood near the gate. The Pooja in the temple's sanctorium began and every one was surprised to see Sathya standing in front of the Linga. They had left him near the entrance and how come Sathya could get inside the sanctorium. They rushed out to find Sathya standing as before alone gazing at the sky with an innocent smile playing on his rosy lips. Every one fell at his feet and praised him.

One day Sathya came back from school and threw away his school bag and announced loudly, "Maya has left me. I am no more yours, my devotees are waiting for me. "From inside Sathya's sister in law rushed out but was almost blinded seeing a bright aura surrounding Sathya's head. She closed her eyes not able to bear the lustre. Sathya's mother requested. Sathya "O" Son if you must leave us and go to your devotees, stay here itself in Puttaparthi and protect and bestow your grace on all your children. "Sathya Sai gracefully agreed to his mother's humble request.

For a very long time later Swamy stayed with Karnam Subbamma whose house was larger and could accommodate devotees who came to see him. Moreover, Subbamma was herself an ardent devotee, and loved Sathya with all her heart. Devotees started pouring from all over. Some times the food that was prepared would not be sufficient to feed all the devotees. At such times Subbamma would approach Sai Narayana and he would go to the kitchen with two coconuts and strike each other breaking them and sprinkled the coconut water over the food. The food would automatically feed all the people and also there would be some more left. As the devotees increased they agreed to build a Bhajan hall on the left side of Subbamma's house. Once when Swamy was staying in Subbamma's house a priest Laxmaiah arrived with his friend and his friend's wife who was mentally sick. The priest made his friend and his wife to wait on the banks of the river Chitravathi. The priest came to Subbamma's house where upon he came across Swamy himself. The priest not knowing Swamy personally, addressed Swamy "I believe there is a boy here who cures all ailments; could you take me to him as I have brought my friend and his insane wife."

Sathya Sai Narayana asked the priest to bring the couple to him. He made them take a bath and asked them to sit with other devotees. Sathya gave prasada to everyone. He created the divine Vibuthi and put some in the woman's mouth. Later he cut the fruits which the couple had brought as offerings to him and gave them to eat. Within no time as the people were watching, the insane lady became normal and bowing reverentially to Baba left with her husband happily.

As the life span of Karnam Subbamma was coming to an end, Swamy made her perform lots of charity. Swamy left for Bangalore. Karnam Subbamma's health deteriorated, but her mind was constantly on Sathya Sai. Even the mouth which uttered Baba's name stopped moving. Her breath stopped. She breathed her last calling out Swamy's name. At once Bhagawan Sai Narayana from nowhere appeared near her bed. He called out to her with his loving voice "Subbamma, open your mouth." Subbamma, who was dead physically opened her mouth and her hands started fumbling to hold Baba's feet. Sai Narayana graciously took her hands in his and with his right hand poured out the holy Ganges in to her parched soul through her mouth. Subbamma the true devotee of Swamy left the mortal coils with her eyes fixed on Sai's divine lotus face and merged in SAINARAYANA.

Swamy as per the devotees wish showed himself as their chosen God. To some he showed himself as Ganapathi, to some as Muruga, to some as Sri Rama and Sri Krishna and yet to some as Christ and pleased all.

There is a tamarind tree from which Baba would pluck whatever fruit his devotees would ask. Some would ask for mangoes, bananas, apples, pears etc., and to all He would point to the tree from which different fruits would be hanging.

Once a lawyer Krishnamachari came to Puttaparthi from Penukonda with the sole intention of exposing Sathya as a charlatan. He was taken to Baba by Baba's father. Bala Narayana took the lawyer to a room asking him to keep his eyes closed. When they arrived there Swamy asked the lawyer to open his eyes and the lawyer was surprised to see Shirdi Samadhi with a garland on it, a Pujari standing beside with Pooja items in his hands. Sathya told the lawyer to look the other side, where he saw the Hanuman temple, the neem tree, Gurusthan etc. The lawyer was a follower of Shirdi Baba and so when he was given a darshan of Sai Baba's Samadhi he fell at Sai Narayana's lotus feet and asked him for pardon. The Dayamurthy patted him on the back and immediately pardoned him.

Swamy is all powerful, whosoever calls Him in any name with love He responds and blesses them.

The Third chapter of Sri Sathya Sai Sathya Narayana Katha ends with all auspiciousness.

CHAPTER - 4

Smt. Sakamma owned a very large coffee plantation. She was also a very Satwic and divine lady performing lots of charity like feeding the poor and offering them clothes etc., Recognizing her worth the Mysore Maharaja had bestowed on her the title of "Dharma Parayane."

One morning at about 9 a.m. when she was performing her pooja, her servant came and informed her that some people had come in a car and wanted to see her immediately. She came out and saw an old car on which a board was put up "Kailas Committee" In front was seated a young boy of sixteen with his hair all scattered. At the back on a deer skin an old man with a flowing beard and with the holy ashes smeared on his body and forehead was seated majestically. She welcomed him inside and worshipped him very religiously by washing his feet and offering him flowers and fruits. The old man then asked her to become a member of Kailas committee

by paying rupees one thousand. She gladly did, but the receipt and the money was given back to her telling her that he would visit her again. Couple of years passed but there was no sign of the kailas Committee.

One day Sakamma had to go to Bangalore when she visited one of her friends houses, and to her surprise she saw the same young boy with the scattered hair. As she was looking at him the boy transformed himself into the old man and back again as the young boy. She was stunned and went close to the boy and asked him "were you not the one who came to my place as the Kailas Committee?" The boy replied "many years back you had to pay 1000/- which was not paid by you. So I came to take it from you." Sakamma's eyes filled with tears she prostrated to Sai Narayana and earned His grace.

One afternoon at about 3 p.m. lying down on the bed Baba was talking to his devotees, suddenly he shouted "do not shoot, do not shoot" and fell down unconscious. After about an hour or so Swamy got up and told the devotees to send a telegram stating "Your revolver is with me. Do not worry."

Some one told Swamy that the word 'revolver' cannot be used as the word would raise objection from the postal authorities. Hence, instead of the word 'revolver' the word 'instrument' was used and the telegram was sent. All wondered and asked Baba for this sudden happening. Swamy told them that they would know within a few days. After four days a letter arrived from Bhopal. It was written by an Army officer. Due to some episode the officer was dejected and decided to kill himself. And that was when Swamy from the other corner of India called out "Do not shoot, Do not shoot." At the same moment there was a knock on the officer's door. The officer kept the revolver under his bed and opened the door. There he saw his old class fellow with his wife and a servant had come to visit him. He invited them in. After speaking to the officer for a few minutes they decided to visit his neighbor who was also their friend.

Bolting the door after them, the officer came back to his bed for his revolver but it was just nowhere to be found. It took him a few minutes to get over the surprise. He sat down and was still wondering as to what could have happened to the revolver when he heard once again the knock on the door. He opened the door and the postman gave him the telegram from Swamy. "Your instrument is with me. Do not worry". Sender's name "Baba".

Whosoever worships our Sai Narayana, he will never forsake them nor let them down. One has just to call out to him and he runs to their aid with all his four arms of Sathya, Dharma, Shanthi and Prema. His mahima is beyond words to describe. In the above case the officer's wife was an ardent devotee of Swamy.

The fourth Chapter of Sri Sathya Sai Narayana Katha ends with all auspiciousness.

CHAPTER - 5

Once Sri Sai Narayana had been to a house in the Cantonment area of Bangalore. Many people had assembled there to have Baba's Dharshan. Some of them had brought with them flowers and fruits to offer to Swamy. Some of them were talking of Swamy's Leelas and Mahimas. Their talks were overheard by a poor cobbler. A beautiful thought came into his mind. He too wished to have a glimpse of the Avatar. So innocently he plucked a rose from the garden and squeezed his way through the crowd towards where Swamy was seated. He peeped inside and at the same time Swamy also peeped out and their eyes met at that very instant. For the cobbler an irresistible love overflowed through him. Swamy with his own loving voice called out to him to come close. The cobbler went near Sai Narayana and offered him the rose. Swamy very lovingly took the rose from his hands and asked him, "My dear, what do you want?" (in tamil) which was the cobbler's mother tongue. But the cobbler was not prepared for the question and so he blurted out, "Swamy; please visit my hut" to which Swamy replied "definitely I will visit." tears of joy flowed from the cobbler's eyes and out of reverence fell at the lotus feet of Sai Narayana. In his exaltation he forgot to ask Swamy when he would grace his hut. And after Swamy left the residence all these questions dawned on him. Days passed but there was no sign of the Lords visit to the cobblers hut. One day as the cobbler was stitching some torn chappals at a road side a car stopped in front of him. Taking it to be a police car the cobbler hurriedly collecting his things, wanted to run thinking that the policemen were there to chase him away. Swamy then got down from the car and told the cobbler not to get scared but instead made him sit in the car. He went with him to the cobbler's hut.

The cobbler was too stunned to even speak anything, Meekly he got into the car and the car sped on with Lord Sai Narayana and the cobbler. Without having to show the way Swamy guided his driver straight to the cobbler's hut.

The cobbler got down and went inside. He asked his wife to spread a mattress and rushed out to welcome Swamy. Sri Sai Narayana graced his hut and brought with him all the auspiciousness and sat on the mattress. But there was nothing in the house which the cobbler could offer to the Lord. He was in a great dilemma and was squeezing his hands in agony. Swamy looking at this plight told him, not to worry, and that he had come to give him and not to take from him anything except love. With a wave of his hand Swamy created sweet and fruit etc., and gave all the people who were present there. He created the holy ash and applied to the cobbler's forehead. He then took leave of him saying, "I shall take leave of you, do not worry, I am always with you" and before the cobbler could utter anything Sai Narayana sat in the car and went. Swamy transformed the hut of the cobbler into a temple.

Once when Swami had gone to Trichinapally some people started spreading false allegations against Swamy. That evening when Sai Narayana was addressing the gathering he called a beggar boy who was dumb and known to all. He asked him to come on the stage and in front of the crowd asked him his name. The boy who was born dumb said loudly "Venkatanarayana". The people who had spread false rumours on Swamy bowed their heads in shame. Swamy's mahimas are innumerable.

Once in Thiruvannamalle Sai Narayana created some medicine for Swamy Amrithananda and cured him of his chronic ailment.

At another time Dr. Bhagawantham's son was operated by Swamy himself creating the instrument also. The instrument is still with Dr. Bhagawantham.

Dr. Shanker is an ardent devotee of Baba. Many a times Sai Narayana has entered Dr. Shanker's physical frame and performed very complicated operations successfully.

Sri Karunyananda Swamy has an Ashram in Andhra. An orphaned lady who was pregnant came to the Ashram seeking help. The Swamiji put her up in the Ashram's hospital. Sri Karunyananda Swamiji being our Sai Narayana's devotee had pictures of Baba hanging in the hospital.

One night leaving the pregnant lady alone in the hospital the midwives went away to watch a late night movie. The same night the poor lady

started getting severe labour pains. Seeing her suffering and helpless; Sai Narayana came down from the picture hung on the wall treated her and helped her to deliver the baby. Mother Sai even cleaned the new born baby and put the baby beside the lady for sucking.

When the midwives came back they were surprised to see that all their work some one else had done. When they questioned the lady she pointed out to Swamy's picture and told them that the Sadhu Matha had come and helped her out, least knowing that the sadhu Matha was Lord Narayana himself.

Sri Sathya Sai Narayana is born once again in this Kaliyuga and protecting all of us. He will always protect whosoever trusts Him. It is our very good fortune earned through many many births that all of us are having the Lord's Darshan, Sparshan and Sambasan during our life time. One who treads the path of Bakthi and Dharma Sri Sai Narayana always protects them. His very nature is Love and Peace.

This Sathya Narayana is called by some as Easwara and some as Maha Vishnu and still others call Him Father and some as Allah. Likewise Sri Bhagawan Sathya Sai Baba takes on various forms of God as all the forms are His and all the names are His and bestows on all His devotees His Grace and fulfills their wishes.

The Sanathana Bhagawan has once again come in human form and is bestowing on all His divine Grace.

Whosoever performs this Pooja (Vratha) with true love and devotion the Lord Sai Satya Sai Narayana bestows on them a happy life, taking away their sorrows and worries.

The Fifth Chapter of Sri Sathya Sai Sathya Narayana Katha ends in all auspiciousness.

JAI SAI RAM

**Note: Swamy blessed this KATHA translated to English
on 8-10-90 morning Darshan.**

OH LORD I AM BORN NOW FROM THE WOMB OF SLEEP. I AM DETERMINED TO CARRY OUT ALL THE TASKS THIS DAY AS OFFERINGS TO THEE, WITH THEE EVER PRESENT BEFORE MY MIND'S EYE, MAKE MY WORDS, THOUGHTS AND DEEDS SACRED, AND PURE. LET ME NOT INFLICT PAIN ON ANYONE LET NO ONE INFLICT PAIN ON ME PLEASE

DIRECT ME AND GUIDE ME THIS DAY !

MEANING OF THE AARATHI SONG

1. OM JAI JAGADEESA – Lord of the world
HARE – hari is He who destroys our grief and our egoism and our Ajnana
BHAKTHAJANA – devotees
SAMRAKSHAKA – He who guards and protects well and with mercy.
PARTHI MASHESWARA – He who has manifested Himself at Parthi and is the Lord.
2. SASI – Moon, Baba is as lovely, graceful and charming as the moon ; He is Sree – Kara, He does all auspicious happiness – yielding acts ; He is the Pathi or master of
SARVA – all
PRANA- living beings
He is the kalpalathika or the wish –fulfilling-divine creeper to those who have surrendered to Him. He is the
BAANDHAVA- Kinsman or friend, protector at times of
AAPAD-calamity or distress
3. MAATHA-Baba is mother
PITHAA-Father
GURU-Teacher and
DAIVAMU-God
ANTHAYU-everything else
MARI - also
NEEVE-yourself and no other
NAADABRAHMA- The primeval Sound that pervaded the Universe when there was nothing else;

ஸ்ரீ சத்திய சாய் சத்திய நாராயண கதா (கதை)

(தமிழ் மொழிவொப்ப)

தற்போதைய கலியுகத்தின் முற்பிறவிகளில் செய்த கர்மவினையின் பயனாகச் சிலர் ஆனந்தமாகவும் வேறு சிலர் பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவித்தும் வாழ்கின்றனர்.

மீண்டும் திருஅவதாரம் செய்துள்ள பகவான் 'நான் இங்கு இருக்கப் பயமேன்' என்று கூறியுள்ளார். பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயியின் பக்தர்கள் ஒன்று கூடி ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் சத்திய சாய் சத்தியநாராயண கதாவைப் பாராயணம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். "சாய் நாராயணனின் கதையை அன்புடனும், முழு மனத்தடனும் வாசிப்பதன் மூலம் தங்கள் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் தீர்க்கப்படுவதை உணர்ந்தனர்.

இந்நாலாசிரியர் இப்புனிதக் கதையை எழுதிய பின் இதனை எத்தனை முறை வாசிப்பதன் மூலம் சாதகர் தங்கள் குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்பதை அறிய அன்பான சுவாமியை இறைஞ்சிப் பிரார்த்தித்தார். அதேவேளை அவ் அம்மையாரின் நீண்டநாள் நண்பியான ஒரு அம்மையார் எட்டு மாதாளம்பழங்களை அவர் முன்னால் வைத்ததன் மூலம் சுவாமி சூசகமாக தனது வினாவிற்கு விடையளிப்பதை உணர்ந்தார். யார் ஒருவர் அன்புடனும் பக்தியுடனும் இக்கதாவை எட்டு வாரம் பாராயணம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தங்கள் துன்பங்கள், வறுமை முடிவுக்கு வருவதையும், இன்பம் சேர்வதையும் உணர்வதோடு பிள்ளைகட்கு நன்மைகள் சேர்வதையும், குழந்தை அற்றவர்களுக்கு மகப்பேறும், மற்றும் நன்மைகள் யாவும் பகவான் வழங்குவார்.

- ஸ்ரீமதி சுசீலா கிங்கென்.

அத்தியாயம் 1

தென் இந்தியாவில் ஆந்திர பிரதேசத்தில் உள்ள ஒரு சிறிய கிராமமான பூட்டபுர்த்தியில் ஸ்ரீ சத்திய சாய்பாபா திருஅவதாரம் செய்தார். அவரின் தந்தையார் ஸ்ரீ பெத்த வெங்கப்பராஜ் ஆவர். அவரது பரிசுத்த தாய் ஈஸ்வரம்மா ஆவர். தாயார் பயபக்தியும், தாய்மையும் நிறைந்தவராவார். எப்போதும் இறைவனை வேண்டி ஏதோ ஒரு தோன்பை மேற்கொள்பவராவார். இவரது தாய்மையான அன்பால் மகிழ்ந்த பகவான் நாராயணன் மீண்டும் திருஅவதாரம் செய்து தனது லீலைகளை நடத்தி உலகை உய்விக்கத் தீர்மானித்தார். இந்நாடகத்தை நடாத்த அன்புமிக்க ஈஸ்வரம்மாவை தாயாகவும், பெத்த வெங்கப்பாவைத் தந்தையாகவும் தேர்ந்தெடுத்தார்.

சுவாமியின் அவதார மகிமை பற்றி ஈஸ்வரம்மாவே அறியத் தந்துள்ளார். அவர் கற்பவதியாகி மூன்று மாதங்கள் கடந்த நிலையில் ஒருநாள் கிணற்றில் நீர் அள்ளும் போது, திடீரென வானத்தில் இருந்து தோன்றிய நீலநிறப் பிரகாசமான ஒளிப்பீழம்பு ஒன்று அவரது வயிற்றுக்குள் சென்று சங்கமமாகியது. இதனால் ஏற்பட்ட பேரின்பத்தை அவரால் விபரிக்க முடியவில்லை. இது பரம இரகசியமாகவே பேணப்பட்டது. சுவாமியும் இதை வெளிவிடுவதை விரும்பவில்லை. ஈஸ்வரம்மாவின் மகா சமாதிக் கு ஒருசில தினங்கட்கு முன்னர் மதிய வேளை போசனத்தின் போது சுவாமியே அவரை நோக்கி கிணற்றடி சம்பவத்தையும் அனுபவத்தையும் கூறும்படி கேட்டார்.

மகப்பேற்றுக்குரிய சூலம் ஈஸ்வரம்மாவுக்கு நெருங்க, நெருங்க அவ்வீட்டில் இருந்த இசைக்கருவிகள் பல தாமாகவே தெய்வீக இசையை எழுப்ப ஆரம்பித்தன. தாளவாத்தியக் கருவிகள் வீணை முதலியன வீட்டில் உள்ள யாவரையும் உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்பி விடும்.

இறுதியில் 1926 நவம்பர் 23 ஆம் திகதி பிறந்தது. அது ஒரு திங்கட்கிழமை ஆகும். சிவனுக்கு உரியநாள். ஒளிமயமான கார்த்திகை மாதம். ஈஸ்வரம்மாவின் மாமியார் ஸ்ரீ சத்திய நாராயண விரதக் கிரியைகளை முடித்து, புனிதமான பிரசாதத்தை வழங்கினார். இப்பிரசாதத்தை உண்டபின்னர் சிறிது நேரத்தில் சாய் நாராயணன் உலகம் உய்ய அவதரித்தார். குழந்தைக்கு சத்திய நாராயணன் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது.

ஒருநாளர் குழந்தை சக்திய நாராயணன் உறங்கியிருந்த தொடட்டிலின் அடியில் வீரீக்கப்பட்டிருந்த துணிக்கு கீழ் அசைவுகள் நடப்பதைக் கண்ட பெண்கள் தீடுக்குற்றனர். குழந்தையைத் தூக்கி வெளியே எடுத்ததும் பகவானுக்கு கீழ் இருந்து ஒரு பாம்பு மெதுவாகத் தப்பிச் செல்வதைக் கண்டனர். பாம்பு சிறிது தூரம் செல்வதற்குள் மறைந்துவிட்டது. வைகுந்தத்தில் பகவானின் தர்சனத்தைப் பெறாத ஆதிசேசன் இங்கு வந்து அவரைத் தன்மீது உறங்க வைத்தத் திருப்தி கொண்டதோ?

சக்திய நாராயணன் குழந்தைப் பருவத்தில் புலால் உணவை நெருங்கியதும் இல்லை. அதைத் தயாரிக்கும் வீடுகளுக்கும் சென்றதாயில்லை. பயபக்தியுடைய அன்பு நிறைந்த கர்ணம்சுப்பம்மா என்ற ஒரு பெண்மணி அயலில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சக்தியாவிடம் பேரன்பு படைக்கவராய்த் திகழ்ந்தார். அவருடைய வீட்டிலேயே பெரும்புகதியான நேரத்தை சக்தியா கழிப்பார். இல் அவதாரத்திலும் ஒரு யசோதை இருப்பது வியப்பில்லையா ?

பீச்சை எடுப்பதற்காக இவ்வீட்டுக்கு வரும் எவரையும் வெறும் கையோடு திருப்பி அனுப்புவதை சக்தியா அனுமதிக்கமாட்டார். அவர்களுக்குப் போதிய உணவு வழங்கப்பட்டே ஆகும். சில வேளைகளில் தாயும் சகோதரிகளும் இதற்கு ஆட்சேபனை தெரிவிப்பார்கள். அப்போது சக்தியா தனது உணவையே உண்ணமாட்டார். உணவருந்த வரும்படி அவர்கள் சக்தியாவை அழைத்தால் தன்ஹுடைய சின்னஞ் சிறிய பிஞ்சுக் கையை முகரும்படி காட்டுவார். அக்கமலக் கையில் இருந்து அறுகவை உணவு அருந்திய வாசனை தோன்றும் கையை முகர்வோருக்கு நாவில் நீர் சுரக்கும். எங்கிருந்து உணவு பெற்றார் என்ற வினாவிற்கு “ஒரு கிழவன் எனக்கு உணவளித்தான்” என்பதே எப்போதும் விடையாயிருக்கும்.

சக்தியா சிறு பையானாக இருக்கும் போதே தன்ஹுடைய உண்மையான சுவாமனை “அன்பு (பிரேமை) என்பதை வெளிப்படுத்துவார். தன்ஹுடைய நண்பர்கள் துன்பப்படுவதைக் காண அவர் விரும்பவில்லை. அவர் அநேகமாகக் கற்கண்டு, பென்சில், அழிற்ப்பர் போன்ற பல பொருட்களை வரவழைத்து நண்பர்களுக்குக் கொடுத்தும் நண்பர்களை மகிழ்விப்பார். சிறிய பொருட்களை எல்லாம் கேசரித்து சிறு வீடுகளைக் கட்டி அதனுள் தெய்வப்படங்களை வைத்து நண்பர்களுக்கு பஜனைகள் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

ஆறம்பக்கல்வியை நிறைவு செய்ததும், அவருடைய பெற்றோரால் சக்தியா புக்கப்பட்டனம் கிராமத்தில் மேலே கல்வியைத் தொடர்வதற்காக ஒரு பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். அங்கும் மாணவர் யாவரும் இவரைப் பெரிதும் மதித்தனர்.

அங்கு இவருக்குப் பாடம் கற்பித்த ஆசிரியருள் ஒருவரான மெசுயூப்கான் என்பவர் இவருடன் அன்பு பாராட்டிப் பழகினார். ஆசிரியர் ஒருவர் ஒருநாள் சத்தியா தான் வழங்கிய குறிப்புகளை எழுதாமையே கண்டு கோபமடைந்தார். இவரை வாங்கின் மீது ஏறி நிற்கும்படி தண்டனையும் வழங்கினார். அவருடைய பாடம் முடிவடைந்தது. மணி அடித்தது. அவர் தனது நாற்காலியை விட்டு எழுந்திருக்க முடியவில்லை. சத்தியா வாங்கின் மீதே எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தார். அடுத்த பாடத்திற்குரிய ஆசிரியர் மெசுயூப்கான் வந்து அவ்வாசிரியரை அவருடைய பாடவேளை பூர்த்தியாகி விட்டபடியால் தனது பாடத்தைத் தொடர அனுமதிக்கும்படி கேட்டார். ஆசிரியரோ நாற்காலியிருந்து தன்னால் எழும்ப முடியாமையை அழாக்குறையாக கூறினார். மெசுயூப்கான் சத்தியா அகவயவிக்கும் தண்டனையைக் கண்டதும் நிலைமை தெளிவாகியது. சத்திய முழு நாடகத்தையும் பார்த்து இரசித்த வண்ணமிருந்தார். அவரிடம் சத்தியாவை கீழே இறங்கும்படி கூறுங்கள் நீங்கள் எழுந்திருக்கலாம் என்று மெசுயூப்கான் விளக்கிக் கூறினார். இருவருக்குமிடையில் நடைபெற்ற சம்பாசனையைக் கேட்ட மாணவர் சிரித்தனர். ஆசிரியர் தனது செயலுக்காக மனம் வருந்தி சத்தியாவை இறங்கி ஆசனத்தில் அமரும்படி வேண்டினார். ஆசிரியரும் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து சென்றார். இவ்வாறு சத்தியா தான் யார் என்பதை உலகறிய வைக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒருநாள் ஒரு குதிரை வண்டிக்காரன் தனது குதிரையைக் காணாது தேடினான். இயன்றளவு தேடியும் எங்கும் காணமுடியாத நிலையில் மனம் வருந்தியவனிடம் சிலர் பள்ளிமாணவரான சத்தியாவைப் பற்றிக் கூறி அவரின் உதவியை நாடும்படி அறிவுறுத்தினார்.

சீரடி அவதாரத்தில் ஒருவருக்குக் குதிரையைக் காட்டிக் கொடுத்தது போல கிராமத்துக்கு அப்பால் உள்ள ஒரு மாந்தோட்டத்திற்கு வெளியே குதிரை மேய்வதாக சத்தியா கூறினார். சத்தியா கூறியடியே குதிரையைக் கண்ட வண்டிக்காரன் பேராணந்தமடைந்தான். இதன்பின் குதிரை வண்டிக்காரர் எல்லோருமே, தங்கள் வண்டியில் ஒரு முறை ஏறி அமரும்படி தாழ்மையுடன் வேண்டுவார்கள். அவ்வாறு நடந்தால் அவர்களுக்கு அன்று கூடுதல் வருமானம் வரும்.

ஹீ சத்திய சாய் சத்திய நாராயணகதாவின் முதலாவது அத்தியாயம் அனுசூலமாக இனிதே நிறைவு பெறுகின்றது.

அத்தியாயம் 2

1940 மார்ச் மாதம் 8 அந் திகதி சத்தியா பெரும் கூச்சலுடன் கீழே வீழ்ந்து மயக்க நிலை அடைந்தார். அவர் வலது கால் பெருவிரலை இறுகப் பிடித்திருந்தார். நண்பர்களும் வீட்டில் உள்ளவர்களும் அரவம் தீண்டிவிட்டதாகக் கருதினர். ஆனால் சுவாமி தனது உடலை விட்டு ஒரு பக்தரைக் காப்பதற்காக வெளியே சென்றுவிட்டார். இது போன்ற ஒரு நிகழ்வை யாகும் இதவரை காணவில்லை. எல்லோரும் அடிவத்தை தேடினர். அரவம் தீண்டியிருந்தால்தானே அதைக் காண முடியும். சீறிய நேரத்தின் பின் கண்களை திறந்தார். ஆனால் முன்னர் போல் மிக அமைதியாகவே காணப்பட்டார்.

மறுநாளும் இதுபோன்ற ஒரு நிகழ்வு நடைபெற்றது. பின்னர் கண்களை திறந்தபோது தம்மைச் சுற்றியிருந்தவர்களிடம் கிராமத் தேவதையான “முத்தையாழ் அம்மா” ஏதோ ஒரு காரணத்தால் கோபமடைந்திருப்பதாகவும் ஒருவர் அக்கோயிவக்குச் சென்று ஒரு தேங்காய் உடைத்து அச்சநீதியில் சுழ்பர தீபம் ஏற்றும்படியும் கூறினார்.

கோயிலில் தேங்காய் உடைக்கப்பட்ட அதேவேளை வீட்டில் இருந்த சத்தியா தேங்காய் மூன்று துண்டுகளாக உடைந்ததாகக் கூறினார். அது உண்மையே. சிலர் சத்தியாவை சில பிசாசுகள் அடக்கொண்டு விட்டதாகக் கருதினர். இதற்காக மருந்து வகைகளையும் சில மூலிகைகளையும் கொடுத்தனர். சிலர் சத்தியாவிற்கு பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாகவும் கருதினர். பெற்றோருக்கும் அறிவிக்கப்பட்டு அவர்கள் வந்தபோது சத்தியாவின் நிலைகண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தனர். அவர்கட்கும் என்ன செய்யலாம் என்பது தெரியவில்லை. சத்தியாவை அப்பகுதியில் இருந்த பயங்கரமான மாந்திரிகனிடம் அழைத்துச் சென்றனர். இம்மந்திரவாதி பிசாசுகளை அகற்ற மிகக் கொடுமான வழிமுறைகளைக் கையாள்வான். சீறிய பாலகளை சத்தியாவின் மண்டை ஓட்டில் கூரிய ஆயுதத்தால் வெட்டி எவ்விதம் பழச்சாற்றை பீழ்ந்து விட்டான். மிகவும் காரமான தூள்களை அதன் மேலே தூவினான். இதனால் அன்பே வடிவான சத்தியாவின் முகம் விகாரமாயிற்று. கண்கள் பயங்கரமான அளவிற்கு வீங்கியது. இந்நிலையை பார்த்த தாயும் சகோதரிமாரும் மனவேதனை அடைந்தனர். பயனில்லை. பயங்கரமான ஒருவனிடம் சத்தியாவைக் கொடுத்து விட்டார்களே, என்ன செய்ய முடியும்? இவர்கள் பரும் துன்பத்தைப் பார்த்த சத்தியா, தனது சகோதரியை அழைத்து அருகே உள்ள ஒரு மூலிகைச் செடியைப்

பிழிந்து சாற்றை தனது கண்களில் விடும்படி கூறினார். அப்பயங்கரமான பேயோட்டியிடம் சத்தியாவை தங்களிடம் தரும்படியும், மீண்டும் உடல் தேறியதும் அவனிடம் கொண்டு வருவதாகவும் தாயும் சகோதரிகளும் கூறினர். விருப்பமில்லாமல் சத்தியாவை பெற்றோரிடம் திரும்பவும் ஒப்படைத்தான். சத்தியா கூறியபடி மூலிகைச் சாறு விடப்பட்டதும் பூணை சுகம் ஏற்பட்டது. பழைய நிலையை சத்தியா அடைந்தார். நாட்கள் பறந்தோடின. கல்வி அறிவு குறைந்த கிராம வாசிகளுக்கு சத்தியா மிக உயர்ந்த வேதாந்த தத்துவங்களை விளங்க வைத்தார். அவர் சாய்பாபா என்ற ஒரு ஞானியை பற்றியும் பேச ஆரம்பித்தார். தந்தையார் ஆன பெத்தவெங்கப்ப ராஜ் சத்தியாவை அட்கொண்டுள்ள பசாசை வீரட்டும் நோக்கத்தோடு பெரிய கம்பு ஒன்றுடன் வந்து “நீ யார்? உண்மையை எனக்குச் சொல்” என்று மிரட்டினார். சத்தியா, மிகவும் சாந்தமாக அன்புடன் ஆனால் மேலாண்மை உரிமையுடன் “நான்தான் சாய்பாபா. உங்கள் வீட்டையும் மனைதையும் துப்பரவாக வைத்திருங்கள். நான் எப்போதும் குடியிருப்பேன்” என்று கூறினார். பெத்தவெங்கப்பாவின் கையில இருந்த கம்பு தானாகவே கீழே வீழ்ந்தது. நீ சாய்பாபா என்றால் அதை நிரூபித்துக் காட்டு என்றார் தந்தையார். பால நாராயணன் கைநிறைய மல்லிகைப் பூக்களை வீசி எறிந்தார். என்ன அற்புதம்! தெலுங்கு மொழியில் சாய்பாபா என்று எழுத்துக்கள் அமைந்தன.

அன்றிலிருந்து அந்தக் கிராமத்தவர்களும் அயல் கிராமத்தவர்களும் சுவாமியை சாய்பாபா என்று அழைக்கலாயினர். சுவாமியை வழிபட ஆரம்பித்தனர். ஒவ்வொரு வீயாழக்கிழமைமும் அன்புடனும், பயபக்கியுடனும் சுவாமிக்கு விசேட பூசைகளை செய்யவும் ஆரம்பித்தனர்.

ஸ்ரீ சத்திய சாய் சத்திய நாராயண கதாவின் இரண்டாவது அத்தியாயம் அணுகுலமாக இனிது நிறைவு பெறுகின்றது.

அத்தியாயம் 3

ஒருமுறை பம்ப என்னமிடத்தில் விருபக்ஷ என்ற கோயிலுக்கு சுவாமி குடும்பத்தாருடன் சென்றார். யாவரும் கோயிலுக்குள்ளே செல்ல பாலசாயி மட்டும் வெளியில் கோயில் வாசலுக்கு அருகே நின்றார். ஆதிமூலப் பூசை ஆரம்பமானது. ஆதிமூலத்திவள்ள இலிங்கத்தின் முன் சத்தியா நின்று கொண்டிருப்பதை கண்டு

யாவரும் பேராச்சரியம் அடைந்தனர். கோயில் வாசலுக்கு அருகே நின்று சத்தியா எவ்வாறு ஆதிமூலத்திற்குள் வந்தார்? அவர்கள் கோயில் வாசல் நோக்கி ஓடினர். அங்கே சத்தியா வானத்தைப் பார்த்தபடி அமைதியாக குழந்தைபோல் புன்னகை பூத்தபடி காட்சி தந்தார். சீவந்த இதழ்கள் மலர்ந்திருந்தன. எல்லோரும் திருப்பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

ஒருநாள் பாடசாலையிலிருந்து திரும்பி வந்த சத்தியா புத்தகப்பையை வீசி எறிந்தார். “என்னை மானை விட்டகன்றுவிட்டது. நான் உங்களுடையவன் அல்ல. என்னுடைய பக்தர்கள் எனக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்” என்று உரக்க அறிவித்தார். வீட்டுக்குள்ளிருந்த சத்தியாவின் அண்ணி ஓடோடி வெளியே வந்தார். சத்தியாவின் தலையை சுற்றி வீசிய ஓளி அவரின் கண்களையே குருடாக்கி விடும் போலிருந்ததால் கண்களை இறுக மூட வேண்டியதாயிற்று. சத்தியாவின் தாயார் “மகனே ! நீ எம்மை வீட்டு உனது பக்தரிடம் செல்ல வேண்டுமாயின் அவ்வாறே செய். ஆனால் புட்டபர்த்தியை விட்டுச் செல்லாதே. இங்கிருந்தே உன் கருணையாலும், அன்பாலும், உன்னுடைய எல்லாக் குழந்தைகளையும் காப்பாற்று” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். தாயாரின் பணிவான இக்கோரிக்கையைப் பெருந்தன்மையுடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

நீண்டகாலம் கர்ணம் சுப்பம்மா என்ற பெண்மணியுடன் தங்கியிருந்தார். இவ்வீடு சற்றுப் பெரியது. ஆகவே கூடுதலான பக்தர்கள் வந்து போகக்கூடிய வசதி இருந்தது. இதை விட கர்ணம் சுப்பம்மா சுவாமியிடம் பெரும் பக்தியும் பேரன்பும் கொண்டிருந்தார். எல்லா இடங்களிலுமிருந்து பக்தர்கள் வந்து குவிய ஆரம்பித்தனர். சில சமயங்களில் பெருந்தொகையான பக்தர்களின் வருகையால் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்படும். அப்போது சுப்பம்மா சாயநாராயணனிடம் முறையீடுவார். அப்போது சுவாமி இரண்டு தேங்காய்களுடன் சமையல் அறைக்கே செல்வார். தேங்காய்களை ஒன்றோடு ஒன்றை அடித்து இளநீரை உணவின் மேல் தெளித்துவிடுவார். அப்போது வந்தவர் யாவருக்கும் உணவு போதுமாக உள்ளதும் அல்லாமல், மிகுதியாயும் இருக்கும். பக்தர் தொகை பெருக சுப்பம்மாவின் வீட்டின் இடதுபக்கமாக ஒரு பஜனை மண்டபமே கட்டப்பட்டது. ஒருமுறை சுவாமி சுப்பம்மா வீட்டில் இருந்த சமயத்தில் லக்ஸ்மையா என்ற ஒரு அந்தணர் வந்தார். இவருடன் வந்த நண்பரின் மனைவி சித்தகவாதீனமற்றவர். அந்தணர் தனது நண்பரையும் அவரின் மனைவியையும் சீத்திராவதி நதிக்கரையில் வீட்டு வந்திருந்தார். அந்தணர் சுப்பம்மாவின் வீட்டுக்கு வந்தபோது சுவாமியைக் கண்டார். அவர் அதற்கு முன்னர்

சுவாமியைப் பார்த்தது கிடையாது. சுவாமியை அங்கு கண்டதும் “தம்பி, இங்கு ஒரு சிறுவன் நோய்களை எல்லாம் குணப்படுத்துகிறாராம். அவரிடம் என்னை அழைத்துச் செல்கிறாயா? என்னுடன் எனது நண்பரும் சித்தசுவாதீனமான அவரின் மனைவியும் வந்ததுள்ளனர்” என்று கூறினார்.

சக்திய சாய் நாராயணா அந்தணரின் நண்பரையும், மனைவியையும் அழைத்துவரும்படி சொன்னார். இருவரையும் குளித்துவிட்டு ஏனைய பக்தருடன் அமரும்படி சொன்னார். சக்தியா எல்லோருக்கும் பிரசாதம் வழங்கினார். விபூதி வரவழைத்து அப்பெண்ணின் வாயிலும் சிறிதளவு விபூதியைப் போட்டார். பின்னர் அவர்கள் கொண்டுவந்த பழங்களை வெட்டி அவர்களிடமே உண்ணும்படி கொடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் ஏனைய பக்தர் முன்னிலையிலேயே அப் பெண்ணின் நோய் நீங்கி சுவாமியை வணங்கி விடைபெற்று சந்தோசமாக வீடு திரும்பினார்.

கர்ணம் சுப்பம்மாவின் இறுதிக் காலம் நெருங்க சுவாமி அவரைக் கொண்டு பெரும் தொகையான தான தர்மங்களைச் செய்வித்தார். சுவாமி பங்குநர் சென்றார். சுப்பம்மாவின் உடல் நிலை குன்றியது. ஆனால் மனதில் சுவாமியின் நினைவும் இறுதிவரை உதடுகளில் சுவாமியின் நாமமும் நிலைத்தே நின்றது. மூச்சு நின்றது. உதடுகளும் அசைவது நின்றன. பகவான் சாய் நாராயணன் திடீரென எங்கிருந்தோ தோன்றினார். தனது அன்பான குரலில் “சுப்பம்மா! வாயைத் திற” என்றார். மற்றவர்களைப் பொறுத்த வரை இறந்தவராகக் கருதப்பட்ட சுப்பம்மா வாயைத் திறந்தார். கைகள் நடுங்கியவாறு சுவாமியின் கால்களைப் பற்ற முயன்றன. சாய் நாராயணன் கருணையோடு சுப்பம்மாவின் கைகளைப் பற்றினார். வலது கையால் புனித கங்கையை சுப்பம்மாவின் வாய்க்குள் பருக அளித்தார். உண்மையான பக்தையான சுப்பம்மாவின் ஆத்மா சாய் நாராயணனுடன் சங்கமித்தது. அவரின் கண்கள் சுவாமியின் பாதக் கமலங்களிலேயே பதிந்திருந்தன.

பக்தர்கள் பூஜிக்கும் தெய்வமாகவே சுவாமி காட்சி அளிப்பார். சிலருக்கு கணபதியாகவும், வேறு சிலருக்கு முருகனாகவும், இன்னும் சிலருக்கு ஸ்ரீ இராமன், ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகவும் மேலும் சிலருக்குக் கிறிஸ்துவாகவும் காட்சி கொடுத்து மனதில் சாந்தியை ஏற்படுத்துவார்.

புட்டபர்த்தியில் ஒரு புளியமரம் உண்டு. இதிலிருந்து பக்தர்கள் விரும்பும் எந்தப் பழத்தையும் பாபா பறித்துக் கொடுப்பார். மாம்பழங்கள், வாழைப்பழங்கள், அப்பிள் பழங்கள், பியஸ் பழங்கள் எதுவானாலும் பக்தர்களுக்கு சுவாமி பறித்துக் கொடுப்பார். பக்தர்களுக்கு எல்லா வகைப் பழங்களும் அம்மரத்தில் தொங்குவதைக் காட்டுவார்.

பெண்கொண்டாவிருந்து சட்டத்தரணியான கிருஸ்ணமாச்சாரி புட்டபர்த்திக்கு வந்தார். இவரின் வருகையின் நோக்கமே, சுவாமி ஒரு ஏமாற்று வித்தைக்காரன் என்பதை உலகுக்கு நிரூபித்துக் காட்டுவதேயாகும். பாபாவின் தந்தையார் அவரை சுவாமியிடம் அழைத்துச் சென்றார். சட்டத்தரணியை அவரது கண்கள் இறுக மூடும்படி பணித்து ஒரு அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். பாலநாராயணன் அறைக்குள் சென்றதும் அவரை கண்களைத் திறக்கும்படி பாபா பணித்தார். சட்டத்தரணி சீரடி சமாதியும் அதன் மீது ஒரு மாலைமையையும் கண்டு திடுக்குற்றார். சமாதியின் அருகில் ஒரு பூசாரியும், பூசைக்கு ஆயத்தமாக சகல பொருட்களும் இருக்கக் கண்டார். சாய் சட்டத்தரணியை மறுபக்கம் பார்க்கும்படி கூறினார். அங்கு அனுமார் கோயிலும், புகழ்பெற்ற வேப்பமரமும், குருசதன் போன்ற யாவும் தெரிந்தன. இச்சட்டத்தரணி சீரடி சாயியின் பக்தராவார். ஆகவே அவருக்கு சீரடி சாயியின் சமாதியின் தர்சனமும் கிடைத்தது. அவர் சாயி நாராயணனின் பாதக் கமலங்களில் வீழ்ந்து மண்ணிக்கும்படி வேண்டினார். தயாமூர்த்தியான பகவான் அவரின் முதுகில் தட்டி உடனேயே மண்ணித்தார்.

சுவாமி சர்வ வல்லமையும் பொருந்தியவர். அவரை எந்த நாமத்தால் அன்போடு அழைத்தாலும் உடனே அவ்வழைப்பை ஏற்று ஆசீர்வதிப்பார்.

ஸ்ரீ சத்திய சாய் சத்திய நாராயண சுதாவின் மூன்றாவது அத்தியாயம் அனுகூலமாக இனிதே நிறைவு பெறுகின்றது.

அத்தியாயம் 4

ஸ்ரீமதி சக்கம்மாவுக்கு ஒரு பெரிய கோப்பித் தோட்டம் இருந்தது. இவர் அன்பு, நற்குணங்கள், பயபக்தி நிறைந்தவர். இவர் நிறையத் தானதரும் செய்து வந்தார். ஏழைகட்கு உணவு, உடை போன்றவற்றை வழங்கி வந்தார். இவரின்

பெருமையை உணர்ந்த மைசூர் அரசு அவருக்கு “தாம் பராயனி” என்ற கௌரவப் பட்டத்தை வழங்கினர்.

ஒருநாள் காலை 9.00 மணியளவில் தனது பூசையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய வேலைக்காரர் அப்போது வந்து யாரோ சிலர் காரில் வந்துள்ளனர். அவர்கள் உங்களை உடனே காண விரும்புகின்றனர் என்றார். வெளியே வந்த அவர் கண்களில் ஒரு பழைய காரும் அதில் “கைலாஸ் கமிட்டி” என்ற பெயர் பலகையும் தென்பட்டன. முன் ஆசனத்தில் பரட்டைத் தலையும், பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் இளைஞர் வீற்றிருந்தார். பின் ஆசனத்தில் மான்தோல் மீது ஒரு வயோதிபர் அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய தாடி நீண்டு வளர்ந்திருந்தது. உடல் பூராவும் திருநீறு பூசியிருந்தார். அவர் ஒரு கௌரவம் மிக்கவராகக் காட்சி தந்தார். அவரை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று முறைப்படி பாத பூசை முதலியன செய்வித்து வரவேற்றார். வயதானவர் அவ் அம்மையாரை ரூபா ஆயிரம் செலுத்தி கைலாஸ் கமிட்டியில் ஓர் அங்கத்தவராகச் சேரும்படி அழைப்பு விடுத்தார். அம்மையார் ஆனந்தமாக சம்மதம் தெரிவித்தார். ஆனால் ரசீதையும் உரிய காசோலையையும் அம்மையாரிடம் திரும்பவும் கொடுத்த பெரியவர் அவரைப் பிறிதொரு தினத்தில் சர்க்கிப்பதாகத் தெரிவித்தார். சில வருடங்கள் சென்றன. ஆனால் கைலாஸ் கமிட்டி தொடர்பாக ஏதும் அறிய முடியவில்லை.

ஒருநாள் சக்கம்மா பங்குநூர் சென்றார். அங்கு தன்ஹுடைய சிநேகிதியின் வீட்டுக்குச் சென்றபோது முன்னர் கண்ட அதே பரட்டைத்தலை இளைஞரை அங்கு கண்டார். அந்த இளைஞரைக் கூர்மையாக பார்த்தபோது முன்னர் பார்த்த அதே வயோதிபராக மாறிப் பின்னர் இளைஞராக மாறினார். இந்நிகழ்வால் அதிர்ச்சி அடைந்த அம்மையார் அவ் இளைஞருக்கு அருகில் சென்று நீங்கள் தானே கைலாஸ் கமிட்டி உறுப்பினராக என்ஹுடைய வீட்டுக்கு வந்தீர்கள் என்றார். பல ஆண்டுக்கு முன் நீங்கள் ரூபா ஆயிரம் தரவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அதைத் தரவில்லை. அதைப் பெற்றுக் கொள்ளவே இங்கு வந்தேன் என்றார். அம்மையாரின் கண்கள் நீரால் நிரம்பி வழிந்தன. சாய் நாராயணனின் பாதங்களில் சாஸ்டாங்குமாக வீழ்ந்து வணங்கி ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஒருநாள் மாலை 3.00 மணிக்கு பாபா தனது கூட்டிலில் படுத்தவாறு பக்தருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். திடீரென “துப்பாக்கியை உபயோகிக்காதே, துப்பாக்கியை உபயோகிக்காதே” என உரத்து ஆணை பிறப்பித்தவாறு

மயக்கமடைந்தார். ஒரு மணி நேரம் சென்றதும் எழுந்த பாபா, “உன்னுடைய துப்பாக்கி என்னிடம் உள்ளது. கவலைப்படாதே” என்று குறிப்பிட்ட ஒருவருக்கு தந்தி கொடுக்கும்படி கூறினார்.

அங்கிருந்த ஒருவர், “சுவாமி! துப்பாக்கி என்ற வார்த்தையை தபாலகம் ஏற்காமல் விடக்கூடும். ஆகவே “கருவி” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தவது நன்று” என்று கூறினார். இதன்படி தந்தி அனுப்பப்பட்டது. எல்லோரும் என்ன நிகழ்ந்தது என அறிய ஆவலாயிருந்தனர். சுவாமி ஒரு சில நாட்களில் எல்லாம் தெரியவரும் என்று கூறிவிட்டார். நான்கு நாட்கள் கழித்து, “போபால்” என்ற ஊரில் இருந்து ஒரு இராணுவ அதிகாரியின் கடிதம் வந்தது. பல பிரச்சினைகள் காரணமாக மனம் உடைந்துபோன இராணுவ அதிகாரி துப்பாக்கியால் தற்கொலை செய்ய முயற்சித்தார். அதேவேளை இந்தியாவின் மறுமுனையில் இருந்த பாபா “துப்பாக்கியை உபயோகிக்காதே” என்று உரக்கக் கூறினார். அதேவேளை இராணுவ அதிகாரியின் கதவில் யாரோ பலமாகத் தட்டினார். அதிகாரி துப்பாக்கியை தனது கட்டிலின் கீழ் வைத்துவிட்டு கதவைத்திறந்தார். அங்கே நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர் தன்னோடு பள்ளியில் படித்த ஒருவரும் மனைவியும் அவரின் வேலைக்காரனும் நற்பதைக் கண்டார். இராணுவ அதிகாரி அவர்களை உள்ளே அழைத்தார். சிறிது நேரம் அளவளாவிய பின்னர் அருகிலே உள்ள அவர்களுடைய இன்னுமொரு நண்பரைச் சந்திப்பதற்கு விருந்தாளிகள் சென்றனர்.

அவர்கள் சென்றபின் இராணுவ அதிகாரி கதவைப் பூட்டிவிட்டு கட்டிலுக்கு கீழ் வைத்த துப்பாக்கியைத் தேடினார். எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை. என்ன நடந்துவிட்டது என்று சிந்தித்தவாறு இருக்கையில் மீண்டும் கதவு தட்டப்பட்டது. வெளியே சென்றபோது அங்கு தபாற்காரர் ஒரு தந்தியைக் கொடுத்தார். அதில் உள்ள வாசகம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது. “உன்னுடைய கருவி என்னிடம் உள்ளது. கவலைப்படாதே. பாபா” யார் எங்கள் சாய் நாராயணனை வழிபடுகிறார்களோ, அவர்களை ஒரு போதும் கைவிடவும் மாட்டார். அல்லது பாராமுகமாயும் இருக்கமாட்டார். துன்பத்தின் போதும் அவர் தனது நான்கு கரங்களான சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, பிரேமையுடன் விரைந்து சாப்பார் சாய்சன். மேலே குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் அதிகாரியின் மனைவி சுவாமியின் தீவிர பக்தையாவார்.

ஸ்ரீ சத்திய சாய் நாராயண கதாவின் நான்காவது அத்தியாயம் அலுகூலமாக இனிது நிறைவு பெறுகின்றது.

அத்தியாயம் 5

பங்களூரில் கண்டோன்மன் பகுதியிலுள்ள ஒரு வீட்டுக்கு ஸ்ரீ சாய் நாராயணன் ஒருநாள் சென்றார். பாபாவின் தர்சனத்திற்காகப் பெருந்தொகை பக்தர்கள் கூடியிருந்தனர். சிலர் மலர்கள், பழங்கள் போன்றவற்றையும் நிவேதனத்திற்காகக் கொண்டு வந்திருந்தனர். சிலர் சுவாமியின் மகிமைமையையும், லீலைகளையும் பற்றிப் பேசினர். இவர்களுடைய பேச்சுகள் பாதணி திருத்தும் ஏழைத் தொழிலாளியின் காதிலும் விழுந்தன. நல்லதொரு சிந்தனை அவன் மனதிலும் உதயமாகியது. அவதார புருஷரை ஒரு முறை தரிசிக்க விரும்பினான். தோட்டத்தில் இருந்த ரோசாப்பூ ஒன்றைப் பறித்தவன், கூட்டத்திற்கூடாக சுவாமியிடம் சென்றான். கூட்டத்திற்குள் அமர்ந்திருந்த சுவாமியை எட்டிப்பார்த்த அதேவேளை சுவாமியும் அவனைப் பார்த்தார். சுவாமியின் பார்வையை அவன் கண்கள் சந்தித்தன. அவனிடமிருந்து அன்புவிவள்ளம் பெருகியது. சுவாமி கருணை நிறைந்த மொழியால் அவனை நெருங்கி வரும்படி அழைத்தார். அத்தொழிலாளி தனது கையிலிருந்த மலரை சாய் நாராயணனிடம் சென்று நிவேதித்தான். அவன் கையிலிருந்த மலரைப் பெற்று சுவாமி “அன்பே உனக்கு என்ன வேண்டும்” என்று தமிழில் வினாவினார்? அவனது தாய் மொழி தமிழாகும். இத்தகைய வினாவை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல், சுவாமி எனது குடிசைக்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்றான். கூட்டாயமாக வருவேன் என்றார் சுவாமி. அந்நகர கண்ணீர் பொங்க சுவாமியின் பாதக் கமலங்களில் சாஸ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கினான். உணர்ச்சி மேலீட்டினால் சுவாமியிடம் தனது குடிசைக்கு எப்போது எழுந்தருளுவீர்கள் என்று கேட்க மறந்து விட்டான். சுவாமி அவ்வீட்டை விட்டு சென்றபின்பே இவ்வினா அவன் மனதில் எழுந்தது. நாட்கள் பறந்தோடின. சுவாமி அவன் குடிசைக்கு வரவில்லை. ஒருநாள் பழைய செருப்புகளை திருத்திக் கொண்டிருந்தவேளை தெருவில் வந்த ஒரு கார் அவன் முன்னால் நின்றது. பொலிசார் தன்னை அப்புறப்படுத்துவதற்கு வந்து விட்டனர் என எண்ணி தனது பொருட்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ஓட முற்பட்டான். காரில் இருந்து இறங்கிய சுவாமி, பயப்படாதே. என்னுடன் காரில் ஏறிவா என்று கூறி அவனது குடிசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளான செருப்புக் கட்டுபவர் எதுவும் பேச முடியாதது, சுவாமியுடன் காரில் சென்றான். சுவாமியே குடிசைக்குச் செல்வம் பாதையை சாரதிக்குக் காட்டினார். குடிசை வாசலில் இறங்கியவன் குடிசைக்குள் ஓடிச்சென்று

மணவியிடம் சுவாமி அமர்வதற்காக விரிப்பை தயார் செய்யும்படி கூறிவிட்டு மீண்டும் சுவாமியை வரவேற்பதற்காகக் கார் நின்ற இடத்திற்கு ஓடிச் சென்றான். ஸ்ரீ சாய் நாராயணன் பெருங்கருணைக் கடல், அன்புடன் குடிசைக்குள் நழைந்து அமர்ந்தார். ஆனால் குடிசைக்குள் சுவாமிக்கு நிவேதிப்பதற்கு எதுவுமே இல்லை. அவன் மனவேதனையால் வருந்தி கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தான். சுவாமி அவனைப் பார்த்து நான் அன்பைத் தவிர வேறு எதையும் பெற்றுக்கொள்ள வரவில்லை. உனக்குத் தரவே வந்துள்ளேன் என்று கூறிக் கையை அசைத்து இனிப்புப் பண்டங்களையும், பழங்களையும் வரவழைத்தார். எல்லாவற்றையும் அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் அளிக்கப்பட்டது. விபூதி வரவழைத்து அவனின் நெற்றியில் பூசிவிட்டார். “இங்கிருந்து தற்போது சென்றாவும் எப்போதும் உன்னிடையே இருப்பேன் எதற்கும் கலைப்படாதே” என்று கூறி விடை பெற்றார். அவன் பதில் கூறமுன்பே காரில் ஏறிச் சென்றுவிட்டார். சுவாமி அவனுடைய குடிசையைக் கோவிலாக மாற்றிவிட்டார்.

ஒருமுறை சுவாமி திருச்சிராப்பள்ளி சென்றார். சிலர் சுவாமிக்கு எதிராகத் தவறான வதந்திகளை பரப்பி விட்டார்கள். அன்று மாலை சாய் நாராயணன் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஊமையான ஒரு பச்சைக்கார பையனை அழைத்து உனது பெயர் என்ன என்று வினாவினார். பிறப்பிலேயே ஊமையான பையன் மேடையில் ஏறி உரக்க வெங்கட நாராயணா என்று கூறினான். வதந்தி பரப்பியோர் தலை குனிந்தனர். சுவாமியின் மகிமை எண்ணில் அடங்காது.

ஒரு முறை திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்த சுவாமி அயிர்தானந்தாவின் சிக்கலான நோயை சாய் நாராயணன் ஒரு மருந்தை வரவழைத்து பூரணமாகக் குணமாக்கி வைத்தார்.

இன்னொரு முறை டாக்டர் பவகதத்தின் மகனுக்கு சுவாமியே சத்திரசிகிச்சை செய்து குணப்படுத்தினார். இதற்காகக் கருவிகள் யாவற்றையும் சுவாமியே வருவித்தார். அவை தற்போதும் டாக்டர் பவகதத்திடம் உள்ளன. டாக்டர் சங்கர் என்பவர் சுவாமியின் பெரும் பக்தரும் சத்திர சிகிச்சை நிபுணருமாவார். இவர் தன்னால் முடியாது என்று கருதிய சந்தர்ப்பங்களில் சாய் நாராயணன் அவருக்குள் புகுந்து வெற்றிகரமாகப் பல சத்திரசிகிச்சைகளை நடாத்தியுள்ளார்.

ஸ்ரீ காருண்யானந்தா சுவாமி ஆந்தீரப்பிரதேசத்தில் ஒரு ஆச்சீரமம் வைத்திருந்தார். எவரும் உதவுவதற்கில்லாத ஒரு தாய் மகப் பேற்றுக்காக ஆச்சீரமத்தின் உதவியை நாடினார். ஸ்ரீ காருண்யானந்தா சுவாமி அவரை ஆச்சீரம வைத்தியசாலையில் அப்பெண்ணைச் சேர்த்தார். பகவானின் பக்தரான ஸ்ரீ காருண்யானந்தா சாய் நாராயணனின் பல படங்களை ஆச்சீரமத்தில் தொங்க விட்டிருந்தார்.

ஒரு இரவு மருத்துவ மாதுக்கள் கர்ப்பவதியான பெண்ணை தனியே விட்டு இரவு படக்காட்சிக்குச் சென்றனர். யாரும் எதிர்பாராமல் அப்பெண்ணுக்கு மகப்பேறுக்கான கருமையான வலி ஏற்பட்டது. உதவி அற்ற நிலையில் துன்பப்பட்ட தாயின் நிலை கண்ட சாய் நாராயணன் படத்திலிருந்து இறங்கி வந்தார். மகப்பேற்றை சரியாக நடத்தி வைத்த சாயி மாதா பிறந்த குழந்தையையும் துப்பரவாக்கி தாயின் அருகே பால் அருந்துவதற்காக விட்டார்.

மருத்துவமாதுக்கள் படக்காட்சி முடிந்து வந்தபோது மகப்பேற்றை யாரோ சிறப்பாக நடத்தி வைத்திருப்பதை கண்டு அதிசயித்தனர். அத்தாயிடம் நடந்தவற்றைக் கேட்டனர். அங்கிருந்த படத்தைக் காட்டி இந்த சாது மாதாதான் வந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்தார் என்று கூறினார். அம்மாதுக்கு அது சாய் நாராயணனின் படம் என்பது தெரியாது.

இக்கலியுகத்தில் எல்லோரையும் காப்பதற்காகவே மீண்டும் சக்திய சாய் நாராயணன் திருஅவதாரம் செய்துள்ளார். அவரை நம்பும் எல்லோரையும் எப்போதும் காப்பாற்றுவார். நாங்கள் எல்லோரும் பல பிறவிகளில் செய்த நற்பயன்கள் காரணமாகவே பரம்பொருளின் தர்சனம், ஸ்பரிசம், சம்பாசனையைப் பெறும் வாய்ப்பு இப்போது கிடைத்துள்ளது. பக்தி, தர்மம் ஆகிய பாதையில் செல்வம் எவரையும் ஸ்ரீ சாய் நாராயணன் எப்போதும் பாதுகாப்பார். அவருடைய சபாவமே அன்பும் சாந்தியுமாகும்.

இதே சக்திய நாராயணனை சிலர் ஈஸ்வரன் எனவும், சிலர் மகா விஷ்ணு எனவும், வேறு சிலர் பீதா எனவும் இன்னும் அல்லாஹ் என்றும் அழைக்கின்றனர். இது போல ஸ்ரீ சக்திய சாயி பாபா எல்லா கடவுள்களின் திருவுருவங்களையும் எடுத்த எந்த வடிவத்தில் பக்தர்கள் வணங்குகிறார்களோ அதே வடிவில் பக்தர் முன் தோன்றி அவர்களின் தேவைகளையும், வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்றுகிறார். எல்லா கடவுள் வடிவங்களும் அவருடையதே..

மனித வடிவில் மீண்டும் சனாதன பகவான் வந்துள்ளார். எல்லா பக்தர்களுக்கும் தனது பெருங் கருணையைப் பொழிந்து, அவர்களுக்கு வேண்டுகோள்களை நிறைவேற்றுகிறார்.

யார் ஒருவர் இந்தப் பூசையை (விரதம்) உண்மை அன்புடனும், பக்தியுடனும் நிறைவேற்றுகிறார்களோ, அவர்கட்கு அந்நந்தத்தை அளித்து அவர்களது கவலைகள், துன்பங்கள் யாவற்றையும் அகற்றி விடுவார்.

ஸ்ரீ சத்ய சாயி சத்ய நாராயண கதாவின் ஐந்தாவது அத்தியாயம் அனுகூலமாக இனிது நிறைவு பெறுகின்றது.

ஜெய் சாய்ராம்

குறிப்பு-

தெலுங்கு மொழியிலிருந்து ஆங்கில மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இக் கதாவை 08.10.90 காலை தரிசனத்தின்போது சுவாமி ஆசீர்வதித்தார்.

**SAI CENTRE
6, POLICE PARK TERRACE
COLOMBO 5**